

— Piemenėlių mišios buvo labai gražios. Niekas nesigailėjo, vidunaktėje atsikėlęs. S. 2. ("V-tis").

IS VABALNINKO, Panevėžio pav.

Is Vabalninko krasos atsiima laikraščius trijų (Vabaln., Antasavos ir Kupreliškio) miestelių ir aplinkinių sodžių gyventojai:

I. Parodoma, kokie lietuviški laikraščiai čia yra skaitomi, kurio luomo žmonės juos skaito ir kiek iš viso yra tų laikraščių:
"Viltis": valst. — 13, dvasik. — 5, pasaul. intelig. — 4, dvarin. — 1, atsk. numer. — 4, iš viso — 27 (1909 m. pirm. pusb. — 23).
"Liet. Žin.": valst. — 3, dvas. — 1, pasaul. int. — 4, iš viso — 8 (pirm. pusb. — 7).
"Liet. Ūk.": valst. — 25, dvas. — 1, pas. intelig. — 3, dvar. — 1, atsk. num. — 5, iš viso — 35 (pirm. pusb. — 30).
"Salt.": valst. — 31, dvas. — 4, pasaul. int. — 1, atsk. num. — 12, iš viso — 48 (pirm. pusb. — 48).
"Ryg. Gars.": valst. — 1, dvas. — 1, dvar. — 1, iš viso — 3 (pirm. pusb. — 3).
"Vien.": valst. — 30, dvas. — 5, dvar. — 1, atsk. num. — 14, iš viso — 50 (pirm. pusb. — 57).
"Žemė.": valst. — 1, dvar. — 3, ūkio dr. — 1, iš viso — 5 (pirm. pusb. — 5).
"Draugija": dvas. — 4, pasaul. int. — 1, iš viso — 5 (pirm. pusb. — 4).
"Vadovas": dvas. — 4 (pirm. pusb. — 3).
Iš viso laikr. — 185; valst. — 104, dvas. — 28, pasaul. intelig. — 13, miest. — 1, dvar. — 3, draug. — 1, atsk. num. — 35 (pirm. pusb. — 180).

Be to dar ateina iš Amerikos atskiri numeriai įvairiems asmenims kai kurių laikraščių, kaip va: "Lietuva", "Katalikas", "Keleivis", "Saulė" ir "Tėvynė".

II. Parodoma, kiek ateina kitokių laikraščių ir kurio luomo žmonės juos skaito:
Rusų laikr.: valst. — 6, dvas. — 3, pasaul. int. — 9, miest. — 7, dvar. — 5, valst. ir valdžios įstaig. — 15, iš viso — 45.
Latvių laikr.: valst. — 2, dvar. — 1, iš viso — 3.
Lenkų laikr.: valst. — 3, dvas. — 4, pasaul. int. — 1, miest. — 1, dvar. — 3, iš viso — 12.
Vokiečių laikr.: dvas. — 4.
Žydų laikr.: miest. — 5.
Lotynų laikr.: dvas. — 1.
Iš viso lietuviškų laikr.: — 70; valst. — 11, dvas. — 12, pasaul. int. — 10, miest. — 13, dvar. — 7, valst. ir valdžios įstaig. — 15, (pirm. pusb. — 68).

III. Parodoma, kurio luomo ir kiek yra emėjų lietuviškų laikraščių, kiek kitokių, tiek lietuviškų ir kitokių, ir kiek jų yra iš viso.

Lietuviškų laikr. emėjų: valst. — 90, dvas. — 2, pasaul. int. — 4, miest. — 1, draug. — 1, iš viso — 100.
Kitokių laikr. emėjų: valst. — 10, pas. int. — 2, miest. — 12, dvar. — 2, valst. ir valdžios įstaig. — 5, iš viso — 31.
Liet. ir kitokių laikr. emėjų: dvas. — 3, pasaul. int. — 3, dvar. — 2, iš viso — 8.
Iš viso laikr. emėjų — 139; valst. — 102, dvas. — 5, pasaul. int. — 9, miest. — 13, dvar. — 4, draug. — 1, valst. ir valdžios įstaig. — 5, (pirm. pusb. emėjų buvo — 132).

A. Varmas.
("V-tis").

IS RAGUVOS, Ukmergės pav.

Pas mokytoją Rasiką policija padarė kratą. Pasiėmė vieną laikrą ir keletą cenzūros leidy knygelių, išsidangino Panevėžin. Ant rytojaus suėmė ir mokytoją Rasiką ir išvežė Panevėžin. Kas žin, ar begriž.

Bemolis.
("V-tis").

IS VADOKLIŲ, Ukmergės pav.

Gruodžio 12 d. 8 val. vakare. Užgojyje kažkas pradėjo laužti. Simono Laurinčiko gryčion. Laurinčikas, manydamas kad tai plėšikai, pagavęs kirvį, šėrė pirmajam įplūdimui gryčion; tas suklupo. Paskui antrajam. Trečiajam, kuris atkišęs revolverį norėjo šauti, išmūšė jį iš rankos. Manydamas neapsigąsčius, Laurinčikas išbėgo per langą. Paskui paaiškėjo, kad tai buta Raguvos urėd-

ninko ir dviejų sargybinių, kurie norėjo pas Laurinčiką kratą padaryti, nors ne jų apskrityje Laurinčikas gyvena. Mat, be liudytojų pavojinga veržties svetimuose namuose. Bemolis.
("V-tis").

IS SKUODO, Telsių pav.

Nepaprastai šiltą šimt turėjome rudenį, sykiu nepaprastai esti ir žiema, nors iš pirmo šalo ir smilgo; kai kurie ūkininkai aria dirvas kaip vasarą; gyvuliai ganosi ant lauko — dažniausia ant šiamečių rugių kurie čion visur buvo baisiai sužėlę.

Dabartinis Skudo valsčiaus viršaitis J., tik šią vasarą paėmęs tarnystę iš patraukto teisman viršaičio, taip pat patrauktas teisman už kysių lupimą. Čia skudaiškiai, kaip toje pasakoje nuo vilko bėgo, mesk antbėgo. —ys.
("V-tis").

IS VILKAVISKIO, Suvalkų gub.

Naujų Metų dieną ap: 4 val. iš ryto pas žydą Turbergą atsilankė trys nepažįstami jauni žmonės ir padarė eksproprijaciją: Pabarskinus į duris pranešė jogei yra telegrama; žydą išleido ir nepažįstamieji pareikalavo pinigų "organizacijai" (kokiai, nežinia). Žydelis sukrupstė apie 3 r. variniais, plėšikai išėjo palikę rastą, iš kurio nieko negalima suprasti.

Kap pasakoja patsai žydas, nepažįstamieji užsilaukė labai ramiai, ir tik išėjus aniemis T. pakėlė triukšmą, bet jų nesurado.

Pradžioje lapkričio mėnesio vietinis pirklys Feinbergas atidengė nuolatinį teatrą-kinematografą. Seansai atsisbuvo 3 kartus į savaitę. Publikos visuomen susirenka daug. Prieš šventes atvažiuo ir ištatė balaganą "Bellini". Vietinė jaunonėnė jau seniai laukia, kuomet galės kur nors praleisti laiką.

Į visą tai žiūrint kartais klausia žmogus savęs, dėlko tai mes, lietuviai, į visą ką šaltai žiūrimė ir negalime nieko tokio užganėdinti "trokštantiems" duoti, parvydžiu nors surengti mėgėjų spektaklį?
Mikų Dėdė.
("Lietuvos Žinios").

IS SILAVOTO, Marijampolės pav.

Pereitais metais silavotiečiai du kartus buvo per valstiaus suėgta nutarė Silavoto bažnytkiemį alinę panaikinti. Kas ten kaltas, keno rastinėse išdilo žmonių nutarimai, nežinia. Apie alinę uždarymą nie žodelio negirdėti. Silavotiečiai, prieš pat Kalėdas kokią-ten dieną susirinkę parapijos reikalų apsvastyti, išnauro nutarė šauktis į valdžią.

Sustatytas prašymas, ant kurio pasirašė veik visi buvusieji susirinkime. Prašymas įduotas į paviečio viršininko pagalbininko rankas; ar ir dabar žus — nežinia.

Zuvus prašymui, už kiek laiko vėl prašysime. Popiera nebrangi, už pasirašymą nereik mokėti, tad nenutikime, gal nuolatinis klabinimas išbūds tą, kuris privalytų matyti žmonių reikalavimus.
("Saltinis").

IS VEIVERIŲ, Marijampolės pav.

Galima pasigirti, kad pas mus ir slaptuosius monopolius prisiejo uždaryti. Pirmiau per šventes labai daug deginės jie išparduodavo. Gruodžio 20 d. K. ir M. buvo byla už slaptą deginės pardavinėjimą. Teismas nutiesė juodviem po 4 mėnesius atsėdėti kalėjime. Stai ir užpelnė! Du broliu.
("Saltinis").

IS PILVISKIŲ, Marijampolės pav.

Terp Vilkaviskio ir Pilviskių gelžkelio stočių gruodžio 26 d. traukinys suvažinėjo Mažųjų kaimo Joną Kriaučelioną. Kalbama, buk nabašninkas iš Pilviskių grižęs įtraukęs deginęs.
Riastausis.
("Saltinis").

IS BERZININKO, Seinų pav.

Berzininko monopolio pardavinėtojas apie Kalėdas gavo iš Suvalkų lenkišką laikrą su reikalavimu nusiimti Klenauskio miškan pasidkrinti įjeton 300 rublių. Laikškas parasytas spaudintoms paštytoms raidėms; laikrą gale padėta para-

šas P. P. S. ir nupiešta žmogaus kiaušas. Mat norėta nudaugti, kad laikškas lenkų socialistų partijos rasytas.

Dėlei to laikrą sausio 4 d. buvo atsisaldė iš Suvalkų į Berzininko apylinkę žandarų ppulkininkas su dviem žandais ir 5 žemargiais kratų daryti. Kretė pas kaimurius lietuvius. Iškota paši-nėlių. Regis nieko nepešta.

Vietinis.
("Saltinis").

MARIJAMPOLĖS VYRŲ GIMNAZIJA.

Tariuos neprošalį būs padavus vėl keletą žinelių visuomenės domai apie "Lietuviškąją" Marijampolės gimnaziją. Dabar tinkamas tam laikas, nes įstaigos gyvenimas per išsą mokslo pusiumetį pakankamai turėjo laiko susitvarkyti ir nusistovėti. Taigi dabartinis dalykų stovis gali būti tikriausia, kaip ir charakteriška, mokyklos išvaizda.

Jau kelinti iš eilės metai kaip mokinių skaičius Marijampolės vyrų gimnazijoje pamažėl eina mažyn. Smarkiausia to priežastis yra apsvietimo ministerijos užpėnai įsakytų norma, kad klasiose ne daugiau privalo būti kaip 40 mokinių. Tačiau to nepaisant, šmet augėstisjai valdžiai paliepus tapo uždaryta Marijampolės vyrų gimnazijoje šalutinis trečios klasios skyrius; abiejų gi skyrių mokiniai paskirti vienon klason, kurioje dabar jų yra 55. Pagal statistiką, padarytą gruodžio 1 d. 1909 m. dabar iš viso yra 321 mokinys. Tame skaičiuje yra lietuvių 133, žydų 59, lenkų 53, rusų 40, vokiečių 35 ir 1 totorius mažometonis. Lietuviai mokiniai pagal klases šmet skaitosi šiteip: prieklasiję 15, 1 — 10, II — 21, III — 26, IV — 17, V — 11, VI — 11, VII — 10, VIII — 12.

Kaip pirmai, taip ir šmet, mokiniai lietuviai turi susidaryti savo valdžios legalizotą chorą. Jisai gieda kas antras sekmadienis 9 ryto valandą bažnyčioje mokyklų jaunonėms pamaldoms. Chora veda Jonas Brundza, VII kl. mokinys. Tame chore gieda 15 plonbalsių, tai žemųjų klasių mokiniai, ir 15 vyriškų balsų iš augusių klasių. Choras yra išmokęs gana daug įvairių bažnytinių giesnių lotynų ir lietuvių kalbos misrais ir lygiais balsais. Po Kalėdų namoma giedoti su akompanijamentu instrumentalinės mokinių muzikos.

Didelė šio mokslemečio jeipė tai buvo stoka matematikos mokytojo. Per visą pusmetį dėlto nebuvo pamokų I, II, III, IV ir VI klasių. Bet jau šiomis dienomis atvažiuo iš Varšavos, valdžios paskirtas mokytojas, p. Lipkin, kurisai čia bus gimnazijos inspektoriumi ir mokslo matematikos.

Kun. M. Gustaitis.
("V-tis").

ZEMIETIJOS LIETUVOJE.

Laikraščiai praneša, jog vyriausybės nutartas, kad iš sumanymo įvesti žemietijas šiaurvakarių krašte reikią išskirti Kauno, Vilniaus ir Gardino gub. Ten esą "dar per anksti su žemietijomis". — Nejaugis vyriausybė būtų paklausiusi tikrųjų rusų, kurie per savo suvažinimą iš Kijevo musė telegramą Stolypinui, kad tasai pasirupintų neleisti įvesti Kaučo ir Vilniaus gubernijose žemietijų, nes ten, girdi, rusai pasiliksią mažumėje ir busi nusikrauti? Bet ką čia... matyt dar ir priedų duota — Gardino guberniją...

Amerikos lietuvių laikraščiai praneša, kad garsusis Collinsas, autorius "Vadovo į sveikatą" numirė. Vienok laikraščiuose dar tebesireklamuoja. Todėl žmonės, kurie per laikškas pas Collinsą gydėsi arba dar tik mano gydytis, teapsižiuri.

("Lietuvos Žinios")

IS MINSKO.

Šiomis dienomis vyriausybė uždarė paskutinįją "vakary gubernijos" lenkų švietimo draugiją "Oslyta". Uždaryta jinai neva iš tos priežasties, buk veinas jos skyrius įsteigęs slaptai dvi lenkų mokyklų.

("V-tis").

BAUSMĖ UŽ BAUSMES.

Minsko teismas neseniai buvo nuteisęs du kunigu, Grabauską ir Svidkį, užmokėti didelės pinigų baudas už slaptą lenkiškų mokyklų įkurimą, už stačiatikių perkrikštijimą į katalikus ir už žvė-

čių pašventinimą be tam tikro leidimo. Be to dar tie du kunigai buvo perkelti į kitas gubernijas.

Tų parapijų žmonės, kuriose jie d. pirmiau gyveno, mylėdami kunigus, susidėję užmokėjo kunigų pabaudas. Dvasiškių laikraštis "Marijos Vardo Apsauga" pagarsino aukatųjų pravardes. Minsko gubernatorius už tai nubaudė laikraštį 300 rublių.

Laikraščio redaktorius užmokėjo pinigų, bet gubernatorių ministeriui apskundė.

("Saltinis").

IS AMERIKOS.

RENKA AUKAS PRANCUZAMS.

Amerikoniskoji Raudonojo kryžiaus draugija išleido į Amerikos gyventojus atsišaukmą melzdama dėti aukas susilpimui nuo tvanų nukentėjusių prancuzų. Morgan tam tikslui duoda 50000 dol.

JAPONŲ DOVANA.

Washington, D. C. Japonijos sostaplis Tokio atsiuntė Washington 2000 jaunų japoniškų vyšinių medžių kaip dovaną. Medeliai tie norėta pasodinti Washington parke, bet pasirodė, kad jie apsesti vabalų, todėl juos reikia sudeginti.

ZVAIGZDĖ SU DVIEM VUODEGOM.

Tucson, Arizona. Astronomijos profesorius Douglas, per tmetyklos didį žiuroną susekė, jog dabar pasirodžiusi ant dangaus kometa turi dvį vuodegi: viena nusidriekė "seredės naktį pietų link, kita gi tiesiok augstyn iški.

TRAUKINYS PAGRIEBĖ ROGES SU 20 VAIKŲ.

Andover, Q. Greitis Lake Shore gelžkelio traukinys pagriebė roges skersai kelio važiuojančias su 20 mokyklų mokinių ir nuvilko juos 200 pėdų. Užmūsti rodes nei vieno neįdumė, bet daugeli sunkiai sužeidė.

VIETOJ PALENGVINIMO, APSUNKINIMAS.

Washington, D. C. Krasos departamentas pagarsino, jog pereitose metuose kaimuose, krasos skrynute buvo įmesta 300 milijonų centų. Už tuos pinigus gromatniešiai pirkdavo paskui markes ir lipindavo ant jų neturinių farmierių laisčių. Toks vienok patarimas publikai krasos užveždai nepatiko ir ji uždraudė gromatniešias tų daryti. Mat krasos užveždai rodo, kad publika yra krasos naudai, bet ne atbulai.

PERGERAS VYRAS.

New York. Vokietis operos giesmininkas, tenoras Yolon ne tik nestabdo savo pačiai apsviesti su kitu jos mylimu vyru, bet dar davė jam iš karto 25000 dol. ir duoda 1000 dol. kas metas, kol ne apsvies antrą kartą, o trims vaikams po 1000 dol. kas metas. Jo moteris pereitą savaitę apleidė jį ir išvažiavo Vokietijon ir jis jai atidavė visus pinigus, kokius tik turėjo, sau nei pusės doliaro nepasilaukė. Mažai, turbūt, tokių vyrų yra.

BUVO SAUSAS, TAPO SLAPIU.

Joplin, Mo. Šitame mieste nebuvo salianų, taigi jis buvo sausas. Dabar balsuojant gyventojams, 814 balsais nubašota vėl leisti salianus laikyti. Balsavo teipgi moterys ir vaikai.

PACTO TAUPOMOSIOS KARBOS.

Washington, D. M. Specialistika senato komisija priėmė rando sumanymą įvesti, kaip tai yra Europoj, pacto taupomasias kases; manoma, kad tą sumanymą priims ir visą senatas ir kongresas. Sylg to sumanymo: kiekviena ypata nuo 10 metų, moteris ar vyras gali turėti savo kontą. Vedusios moterys gali teipgi turėti savo kontą ir vyras, prie tų pinigų negali nei jokios tiesos turėti. Dėti galima nemaziau kaip doliarį ir nedaugiau kaip 100 dol. per mėnesį. Viena ypata gali turėti nedaugiau kaip 500 dol. Palenkų nuo tų pinigų mokes po 2%, taigi maziau negu moka bankai; bet čia už sudėtus pinigus atšako randas.

ZEMIŲ LIOTERIJA.

Washington, D. C. Senatas priėmė sumanymą, kad žemės dar ne išdalyti indijonų rezervacijų pietinėj Dakotoj būtų išliuosotos norintiems jas dirbti kolonistams.

JAUNA SAUZUDE.

Mount Washington, Md. Kadangi motina už pinigų pasisavinimą nubaudė 8 metų Prancišką Holdge, toje nuėjo į savo kambary ir pasikorė išgirdo vienok jos 6 metų brolis ir radęs pasikorusią seserį, paaukė motiną, kuri jau apmirusią mergaitę iš kilpos išmė ir atgaivino.

JAUNI SAUZUDZIAI.

Des Moines, Iowa. Nusinuodino čia 16 m. Bernon Barr ir 14 m. mergina Lina Ammer, kadangi tėvai ne leido jiems dviem apsviesti. Paskutinę naktį sauzudžiai buvo ant šokių balius. Vaziuodami namon, išgėrė strichnynos. Atvažiuos vežimui namon, vežėjas rado abudu apsikabinusių, bet jau negyvu.

ISREISKĖ SANJAUSMĄ PRANCUZAMS.

Washington, D. C. Prezidentas Taft, vardu Amerikos tautos, atsiuntė Prancuzijos prezidentui Fallieres telegramą, kuriame, dėl paskutinių tvanų, isreiskė prancuzams sanjasmą ir pasiūlė pagelbą nukentėjusiems, jeigu prancuzai ją priims.

DIEVOTAS Miesto MAJORAS.

Indianapolis, Ind. Už laikymą atidarytų karčiamų, čianykštis miesto majoras jau kelis kartus ninkams atėmė laisnius ir pasakė, kad tol neleis karčiamas atidaryti, kol jie nuo kunigo ar pastoriaus ne atneš palidijimo, jog nedėdiedinyj nuo pradžios iki pabaigai buvo bažnyčioj ir išklaušė visą devaldystę.

NORI NUOMON PAMITI ANGLIŲ LAUKUS.

Washington, D. C. Didžturtis iš Seattle, turintis didelius žemės plotus Alaskoj, Jahn Ballain, atsišaukė į centrališką randą, kad jis jam parsamdytų randui priguliuojančias anglines žemės plotus Alaskoj, iš viso 5000 akrų. Ballain paskui nori padirbti 1000 mylių gelžkelį Alaskoj.

ATIDARYS UZMURYTĄ CHERRY KASYKLŲ OLĄ.

Kasyklų inspektorai mano panedėly atidaryti užmurytą Cherry kasyklų olą kur neseniai atsitiko baisi nelaimė. Oloj toj yra dar 210 žuvusių darbininkų kūnai.

KAINŲ SKIRTUMAS.

Priešais Detroitą yra Kanados miestas Windsor, bet valgio produktų kainos gana žymiai viename ir kitame mieste skiriasi. Svaras svietso Windsor 28c., Detroit 36 centai; pieno, kvorta Windsor 7 centai, Detroit 9 centai, 12 klausinių Windsor 34c., Detroit 42c.; jautienos svaras Windsor 6c., Detroit 10c., kiaušiena Windsor 13c., Detroit 20c., lašiniai Windsor 19c., Detroit 24c. Ir kiti produktai, išemus bulvių. Kanadoj daug pigesni. Taigi gyvenimas Kanadoj ant 25% pigesnis.

PERSERGSTI PRIES PRIGAVIUS.

Albany, N. Y. Valstijos geologas persergsti gyventojus, ypač fermerius, prieš prigavėjų organizaciją. Prigavėjai tie leidžia akcijas, užtikrindami, buk prieskio randa tonoj net už kelis tukštandus dolarių aukso, buk rengia aukso plovyklas. Akcijas bruka ypač fermeriams. Valstijos geologas užtikrina, kad New Yorko valstijos piska nei už pusę doliaro aukso neturi. Kiti vėl įkalba fermeriams, buk jų farma turi anglis. Geologas užtikrina, jog New Yorko valstijoj ir anglų nėra.

UZMUSE.

New York. Čia likosi įsiveržusio plėšiko užmuštas bliuzių fabriktantas Moses Gastman, o paskubines pagelbon jo sunus į petį pašautas.

ATEINA SALCIAI.

Washington, D. C. Oro tēmyčia garsina, jog šilts oras trauks dar šita savaitę, bet paskui ateis šalta vilnis nuo Haur vakarių.

NUNUODINO SAVO TĖVĄ.

Minot, N. D. 23 metų Charles Moline prisipazino, jog pereitos savaitės penktadienį nunuodino savo tėvą, kadangi jam rodėsi, kad jo tėvas nori vėl apsviesti. Nunuodintas, žinoma, jau apspaciuoti negali.

IR VĖL NELAIMĖ KASYKLOSE.

Trinidad, Cal. Anglij kasyklose Primero 31 d. sausio atsitiko baisi dujų eksplozija, kuri išgriovė olą. Laikė eksplozijos oloj dirbo 75-150 darbininkų. Mano, kad tie visi žmonės prazuvo. 10 val. ryto iš olos ištraukė 15 užmuštų darbininkų. Kadangi kasyklos guli atkampi ir sunkus su joms susinešimas, tai negalima gauti platesnių žinių apie tą atsitikimą.

EXPLOZIJOS.

Janesville, O. Su dinamitu likosi išgriautos dirbtuvės Kumble Co. Dinamitas tyčia kokių nesi-gautų niekų padėtas.

NELAIMĖS ANT GELŽKELIŲ.

Pittsburg, Pa. Išsoko čia iš vėžių gatvinis karas ir nupuolė nuo 10 pėdų augšto pylimo. Prie to 10 ypatų tapo sužeistų, o tame 3 ypatos sužeistos mirtinai.

Ant Chantaque gelžkelio išsoko iš vėžių gelžkelio traukinys.

Prie to keturi vyriškiai tapo užmušti, o trys sunkiai sužeisti.

IS DARBO LAUKO.

Perieitą savaitę Jungtiniuose Valsciuose buvo 205 nusibankrutimimai, arba 20 daugiau negu užpereitą.

Portland, Ore. Nors kaip visur, taip ir čia, darbai truputį pasigerino, bet vis dar čia negeriau-siai.

Philadelphia, Pa. Pasibaigė čia streikas granito piauistojų,

kuriame dalyvavo 1000 darbininkų. Neprigulinti į uniją darbininkai tapo unijon prirašyti.

Seattle, Wash. Darbai čia, nors truputį pasigerino, bet visgi dar negali įeiti į seniasias vėzes.

Dabar ypač galima čia matyti žmonių be darbo gatvėmis slankiojančių.

Waltham, Mass. Laikrodžių dirbtuvės likosi uždarytos vienai

savitei ir pertai 4000 darbininkų per savaitę laiko neteko uždario. Mat kompanija apstabdėdama darbą, stengiasi palaikyti augstas laikrodžių kainas. Į užrubežius ji laikrodžius parduoda pigiau negu namieje.

LIETUVIAI AMERIKOL.

DELEI GRUENWALDO JUBILEJAUS.

No. 3 "Vienybės Lietuvininkų" tilpo straipsnis Rutkausko M. D., kuriame jis perkirinėjo, jog Gruenwaldo 500 metų sukaktuvių apvaikščiojimas demonstratyviškas būtų vien "pelai be grūdų". Iš-tikro, jeigu mes tą dieną, kurioje mus, broliai liejo kraują kovoję, tukstantiai lietuvių gulėjo ant žemės, užmūsti ar sužeisti; jeigu toki liudną atminimą prateivų karžygiškumo apvaikščiotume demonstratyviškai gatvėmis vaikščiodami su muzika, kaip mano kun. N. J. Petkus, kuris pasakė Brooklyn konferencijoj 22 d. sausio: "panie! pasiimtumė muzikantus, draugius prisisegtų savo ženklius ir su mažais iškaščiais apvaikščiotume", toks apvaikščiojimas būtų tik pelai be grūdų, be jokios naudoms mum patiems ir tėvynėje gyvenantiems.

APVAIKŠIODAMI JUBILEJŲ DR. V. KUDIRKOS — IŠLEIDŽIAME JO RAŠTUS, PERTAI PASIDAUGINO MUSŲ KNYGŲ SKAITLIUS, IŠ KO NE VIENAS LIETUVIS TURĖS ŠIOKIĄ TOKIĄ NAUDĄ SKAITYDAMAS KNYGAS.

Sukaktuvėse 40 metų emigracijos Amerikon renkamos aukso išleidimui vadovėlių kurie bus labai naudingi ir tėvynėje gyvenantiems. Jeigu todėl sutartume apvaikščioti jubilėjų mušio prie Gruenwaldo tokiu jau būdu, jeigu rengtume susirinkimus, prakalbas, rink-

tume aukas išleidimui daktariškų knygų, kokių lietuviškoje literaturoje visai nėra, (yra kelesis žmonėms prieinamos, gešios, tik, žinoma, ne gydymo metodos. Red.) ir didelė spraga pasidarė. Taigi broliai — socialistai ir Rymo katalikai visi iš

J. Jodzikynas, J. B. Smetlorius, J. Jakutis ir Grinius. Po prakalbų buvo renkamos aukos kovotojams už laisvę. Sudėta 16 dol. 95c. Tas jau parodo, kad Philadelphiai lietuviai atjaucia kovojantiems už laisvę žmonijai. Reikėtų ir kitų vietų lietuviams sekti keliais Philadelphiaičių.

IS BALTIMORE, MD.

L. S. S. 14 kuopa sumanė, kaip kitais metais, taip ir šiemet, nepaileist krūvinio nedėdienio be pažymėjimo. Tam pritarė valdyba 5 pagalbinį draugijų, davė svetainę uždaryti ir 23 d. sausio įvyko apvaikšiojimas su prakalbomis, deklaracijomis ir dainomis. Susirinkimą atidarė pirmsėdis P. Glavckas.

Pirmas kalbėjo J. Skorko. Jis priminė trumpai tas baises žinutes nekaltų žmonių; potam aiškino jaudiungą knygyno, kuris čia gyvuoja jau 2 metai, Rusikai kalbėjo Sinkevič. Jis puikiai aiškino priežastis ir pasekmes minėtų skerdynių ir ant suprantančių rusiškai padarė nemažą įspūdį. Potam kalbėjo J. Bulota ir ant galo, virš programos, vienas liuosnoris iš publikos, J. Dudonis, kurs gana publikai patiko savo juokingais privadziojimais ir gyvenimo šių dienų bernaičių bei mergaičių. Tarpuose kalbų dainavo kvartetą po vadovystės A. Petraičio sekancias dainas: "Laidotuvių giesmė", "Dabar broliai laikas geras ir tt." ir "Broliai sukruskim!..."

Dainos pasiskė gerai ir padarė gilių įspūdį.

Eiles deklamavo O. Gurklutė ir O. Kupnickiūtė.

SELPKIME TIK TAUTAI NAUDINGUS DARBUS.

Šiuo kartu bandysiu prisikabinti prie sukaktųjų kovos ties Žalgiu apvaikšiojimo. Nė kiek paties apvaikšiojimo užnamyno, ir dargi bendronis įiegomis, ir pagiriu nesusidėjimą su lenkais. Savo tautištos istorijos garbingą ar net ir nekokius nuotikių pamėnėjimai gali būti naudingi tolesniam tautos kumo augimui. Kovos ties Žalgiu laimėjimo mes negalime skaityti prie savo didelių darbų, kadangi mes nemokėjome jo apversti savo pačių naudai. Mes išgriebėme iš ugnies karstas bulves, o kiti jas suvalgė — tai nėra didvyrių. Sita mūsų silpnėbė net ir dabar nekarta pas mus atskirtoja r todėl kovos ties Žalgiu pamėnėjimas gali būti geru mūsų silpnėbės pakeislu, vaizdžiai patatytin po mūsų akių, iš kurio mes, ir nenorėdami, galime pasimokinti.

Nesusidėjimas j su lenkais prie kalnais parodymui jiems, kad mes atjauciamė jų padarytas mums nuoskaudas metais mūsų bičiulių su jais. Mes nesistaliname nuo jų kaip žmonių ir neatsisakome dirbti su jais iš vieno varden mūs ir jų tautos bendros gerovės, ar abelo žmonių labo; bet šitam jie turi užmirti tuos senus jų ir mūs prietikius, kurie mūsų akyse duoda jiems išnaudotojų vardą, atsiimkėjusių mums už mūsų mandagumą savo beširdingumui. Jie turi liautis užmetinėję mums savo brolybę, remiama juokdarina šitų dviejų tautų sandora ir pripažinti mums teisybę, kad jų pasielgimas su mumis tikrai nebuvo broliškas. Kol gi jie to nepadarė ir vis kliečia apie tą senai išdusią savo brolybę su mumis, nepamiršdami podrag savo godžia ranka siekti prie mūsų teisių bažnyčiose ir kitur, tai mes apie juos ir žinoti nenorime. Jie mums yra toki kaip ir visi kiti, kurie mūs bando nuskauti.

Bet su Žalgiu kovos apvaikšiojimu ar tik mes nebėgame nuo vilko ant meškos? Apvaikšiojimo įvykinimui pasirodė skirtingų pavaldžių veikėjų kvietimas visų prie bendro darbo. Vienybė yra geru dalyku, jei ji yra teisingumo oglasius. Ar taip šita vienybė yra suprantama šaukiantį bendronis įiegomis įvykinti Žalgiu kovos apvaikšiojimą? Teisybė, pereitame "Lietuvos" numerį p. Deukas sakė, kad tai bus daroma "ramiai atsiminimui, jog toji užgesusi ties Žalgiu liepsna šiandien, po 500 metų, vėl užsižieš ir pradeda mums šviesti". Bet kasgi yra toji liepsna, kuri "užsižieš ir pradeda mums šviesti"? To kvestialo mums nepasako, bet pašaliniai balsai ima šnabžėti, kad tai rengiamasi prie statymo lietuviškos vienuolėnų mokyklos So. Chicagui.

mis, ar kaip ji ten pavadinus. Šitie balsai gali būti klaidingi, bet gal ir ne. Vienok ir jų teisingumą mus verčia tikėti pirmesnieji mūsų kunigijos darbai. Mes gerai ją žinome perdaug atsidavusia savo vyriausybės reikalams ir permaži reikalams savo žmonių. Ji mūsų visuomenės pinigais pristatė daug gražių bažnyčių ir jas tuojaus pavėdė svetiniams, bet nei vienos mokyklos, išskyrus vieną kun. Žebrij, kuris, kaip matyt, tikrai nepatavo žmonėms tarnauti. Taip pat mūsų kunigija, lyg ant juokio, užsišpyrė pas mūs įveisti vienuolėnų, ta viduramžių metašimčių liekaną. Ji giriasi, kad jai pasisekė įnuodu skarmalų apčiuoti net dvidešimt penkis nelaimingus mūsų jaunos mergelės, kurioms dabar yra statomas vienuolynas-kalėjimas. Kokių gi naudą tas vienuolynas gali duoti mums kaip tautai? Mums jokios, bet jo savininkui, aišriui archyviskupui, didesnę tai bus jo malumas, kuriam lietuviški grūdai bus sumalami į jo miltus ir šitos mergelės jame tarnaus kaip vergės, įtikintos atsiduoti svieto, tos vienintelės mokyklos, kurion, kaip kunigai patįs sako, Dievas mūs leido mokyti būti geresniais.

Bet jie gal sakys man, kad šitos vienuolės tai mielasirdybės seseris, kurių uždavinys yra kenčiantiems skausmų lengvinimas ir nelaimingiams asarų nubraukimas. Jei ir taip būtų tai ar mes seserų reikalaujame, daugiau kaip motinų? Ką mes be motinų veikume su seserimis? Argi ne geresnis yra nuopelnas būti motina, kaip sesere? Argi pas mus motinų jau yra perplnai? Kas davė! Mūsų vaikų, čia, užgimę, tankiai neranda sau motinų, nes jų gimdytojos traukia pažinties juos motiniškai auginti. O bet mūsų kunigija skubina veisti seseris: — ar tą galima vadinti geru darbu? Ne. Tai yra, niekadėybė po šventybės skraiste.

Todėl, jei mūsų kunigija per Žalgiu kovos apvaikšiojimą šauktų šitam savo darbu visuomenės pagalbos, kaip pašaliniai balsai kad skelbia, tai jie pasirodytų aršesni ir už pačius lenkus. Antgalo, net jei šito vienuolyno reikalai ir nekenktų taip daug mūsų tautos kumo buojimui, tai visgi tas yra tik visuomenės dalies idėja, kuri neapina kitų jos dalių ir užmetimas jos visai visuomenei jei šaukti prie darbo, tai tik prie tokio kuris turėtų visiems bendrą tikslą.

Tokių darbų pas mus netrukta. Ant mūsų tautiškos dirvos yra jų visa begalė. Tie darbai, kurie reikalauja kiltesnių įiegių jų nuveikimui ir mažiau apmokami duonos kasknio pavidale, turėtų būti prmutiniai prie visuomenės pašelpo. Vienu tokių darbų yra muzika, kurios šelpimui yra įsteigta Serno Muzikališkas fondas, bet jo miego niekas nepertraukia. Ar ne laikas būtų pradėti veikti, kuomet p. Petrauskas ir vėl rengia kitą operą. Argi negražu būtų, jei tas veikalas amerikiečių pastangomis būtų išleistas? Tai būtų prakilnas darbas, kuris mūs surištų į vieną stiprų ryšį. Žalgiu kovos apvaikšiojimo rengėjai atmintkite Serno Muz. Fondą.

Kazių Juozas.

Azevo Istorija.

(Tęsa).

"Brangus drauge", tarė jie, "nedaryk sau nieko iš tų niekšybių. Tai šnipų darbas". Bet Azevas tarė rimtai: "Jeigu toksai laiškas ateina, tai vistiek kalbintamas asmuo nebutų ištikimas; partijos pareiga yra gerai tą ištirti".

Ištyrimas buvo padarytas iš slapto revoliucionierių partijos teismas ėmė dalyką nagrinėti. Azevas davė prirodymus. "T.", kuris pasirodė esąs Tatarovas, ištikro keltis kartus išdavė revoliucionierius. Nagrinėjimo pabaigoje išėjo, kad Tatarovas, kaltas, o ne Azevas. Veltui Tatarovas gyinėsi, jog jis buvo tik antriniu agentu, jog tikruoju, didžiojo išdaviku yra pats Azevas. Tesejai nenorėjo klausyti šitų "juokingų smėizimų". Azevas, beabimis organizuotojas užmojimo Plehves, to didžiausio Rusijos tirono! Azevas, "erelis", kuris nugalabino didkunigaičių Sergijų, Bogdanavičių ir tiek daug kitų! Jis buvo, kaip Cezario pati — be parties. Tatarovas teismo buvo pasmerkimas mir-

čiai; Azevas pirmas patvirtina nusprendimą ir surengė išpildymą. Vienas didžiausių Azevo draugų, kuris dalyvaavo visose jo garsose užmojystose, beabimis revoliucionierių "Jono Povilas" tapo Azevo pasiūstas į Varsavą, kuris atsilankė į Tatarovo kambarius ir ten Tatarovą nudaigojo. Apie Tatarovo apsvertimą Azevui pranešė jo viršininkas Račkovskis, slapto-šios policijos galva, kuriam, be abejo, buvo linksma pašvesti marnesnę žuvį ir užlaikyti didesnės vertės Azevą.

Metais vėliau Azevas panašiu būdu prašalino žmogų toli didesnės svarbos kaip pats — garsų "Revolucionierių Popą", tėvą Gaponą. Pasaulis dar tebeatmena, kaip Peterburgo žmonės buvo sutikti "Kruviname Septintadienyj", kuomet Gaponą vedami jie ėjo į Žieminių Rumą įteikti didįjį susinėjimo prašymą "carui batiuski". Tūkstančiai jų buvo kareivijos suraudyti ir Gaponas pats išėjęs savo gyvastį tulo inžinieriaus Rutenbergo savo garbintojo dėka.

Gaponas išdumė užbrėžinį, degdamas neapykanta "nuodingajai veislei, carui ir jo šeimynai", kaip jis vadino juos paskui atsišaukime. Nors jis pirmą ėjo iš vieno su darbo žmonėmis po policijos globa, bet dabar, beabėjo, neturėjo jokio vyliaus. Jis prisidėjo pirma prie Soc. Demokratų Partijos, paskui prie Soc. Rev. suorganizuotini ginkluoto sukilimo Peterburge. Bet jis tuojaus priverstas buvo apieisti šitas dvi partijas; budamas autokratisko būdo, jis negalėjo veikti ant lygios su kitais vadovais. Tasyk jis sumanė suorganizuoti savo nuosavą partiją, susidedančią iš darbininkų luomų su juo kaip vienatiniu nepribotos galybės vadovu. Jis tuomet gyveno su manim Londone mano name ir pilnai mane supazindino su visais savo judėjimais.

Maža kuopelė nepriklausanti prie S. R. P. lygiai tasyk buvo užimta ant sausumos apginklavimui garsaus ginklavėjo Johno Graftono. Su neispauskomu mokėjimu, energija ir gudrybe jų vadovas priekrovė Johną Graftoną 17000 Svecarijos kareivinių šautuvų, kešų tukstancias revoliųerų Anglijos kareivinės mados, keliais toliais plašlai, trimis kulkausvais ir didele daugybė Mausedų prie darbo, tai tik prie tokio kuris turėtų visiems bendrą tikslą.

Tokių darbų pas mus netrukta. Ant mūsų tautiškos dirvos yra jų visa begalė. Tie darbai, kurie reikalauja kiltesnių įiegių jų nuveikimui ir mažiau apmokami duonos kasknio pavidale, turėtų būti prmutiniai prie visuomenės pašelpo. Vienu tokių darbų yra muzika, kurios šelpimui yra įsteigta Serno Muzikališkas fondas, bet jo miego niekas nepertraukia. Ar ne laikas būtų pradėti veikti, kuomet p. Petrauskas ir vėl rengia kitą operą. Argi negražu būtų, jei tas veikalas amerikiečių pastangomis būtų išleistas? Tai būtų prakilnas darbas, kuris mūs surištų į vieną stiprų ryšį. Žalgiu kovos apvaikšiojimo rengėjai atmintkite Serno Muz. Fondą.

Sito dokumento negalin dabar skelbti. Azevas, kaip sakiau, žinovo paslaptį. Vėliaus Centr. Soc. Rev. Part. komisija pripažino viešai, kad Azevas dalyvaavo Johno Graftono dėstyje. Ar jis pranešė slaptai policijai visus smokalbų detailius, tai turbūt niekuomet nebus sužinota. Žinoma yra tiek, kad laivas laimingai priplaukė Suomijos vandenin ir gal, būtų įsiskverbęs Peterburgan, jei iškilusi audra nebutų jo sunaikinusi. Laivas pražuvo su savo krūvinio dailiniais; bet suomiškių žvejai išėmė iš vandens daugelį skrynių, kuriose buvo ginklai, sandariai uždaryti, taip kad tukstanciai suomių įgrijo puikius šautuvus. Šita butiis apie kurią labai perdėtoje išvaizdoje, atsižinoję rusų valstybė, priverė carą 1905 m. padaryti Suomijai visokius nusileidimus, dailiniais bei nepasileidusotų. Gaponas išgelbėjo savo gyvastį plaukdamas ir pabuvęs trumpą laiką Suomijoje grįžo atgal užbrėžinį. Šituo metu politiškieji nuotikiai Rusijoje pradėjo bujoti su tokiu žaibo greitumu, kad Gaponas, Azevas net revoliucijinės partijos buvo palikta užpakaly.

Visa šalis sunkio prieš valstybę ir keli milijonai darbininkų surengė abelna

straiką. Po šito atėjo spalnis manifestas, drauge su kraujagozingais pogromais, surengtais Trepovo ir Juodosios šimties. Tasyk Witte buvo kancleriu.

Gaponas puolimas tasyk prasi-dėjo. Jis laikinai buvo patrauktas pasaulio gyvenimo smagumais ir laipsniškai jis atsisaldė nuo revoliucionierių, kurie nužudė visokį ištikėjimą į jį.

Gaponas sugrįžo Rusijon ir patyrė, kad revoliucionieriai jam netiki, pradėjo susinėsti su Witte ir Račkovskiu, policijos viršininku ir nuo Witte gavo 30000 rublių atisteigimui jo pirmesnių darbinių sąjungų, kaip pirmuoms po slapto policijos globa, smarkiai Račkovskio spiriamas išduoti Soc. Rev. vadovu.

As abejoju, kad jis ką būtų išdavęs. Jis rašė man laiską, kuriame sako: "Mano širdis plyšta, priminsu, kad tu gali patikėti apšmeižoms, kurias mano priešai skelbia apie mane. Tikėk manim, kas neatsitiktų, as apie nieką nepaisau, tik apie žmonių gerovę".

Po kelių sanvacių, kovo 28 d., 1906 m. jis buvo pakartas tuščiose namuose arti Peterburgo, kurie priklausė į buvusį policijos urėdininką. Jis matyt buvo apveiktas po smarkiai kovai. Jo kunas buvo surastas po keturių sanvacių. Šita paslapta mirtis nebuvo lygslotikrai išaiškinta ir as čia apie ją papasakosiu.

Gaponas mirtis buvo supanyta ir surengta Azevo, kuris, atsižinojęs apie Gaponą prietikius su slaptaja policija, pabugo, jog jis gali būti jam pavojingu lenktininku, juogai labiau, kad jis gali susekti Azevo susinesimus su policija. Du dalykai buvo didžiausios svarbos Azevui: kad Soc. Revoliucionierių ištikėjimas į jį kokių nors būdu nebutų susilpnintas ir kad jis pasilikytų svarbiausiu asmeniui Račkovskio ir slapto policijos aktyvistose. Situos du dalykai užtikrinus, jo padėjimas suokalbinių gėles pasaulį buvo tikrai įsigalasis ir be-reikalo būtų sakius, labai šiltas. Jis atsižinojo nuo Račkovskio, kad Gaponas sutiko išduoti jam Azevą ir kitą Soc. Rev. vadovą už geras pinigus.

Pagal šitą jis pavasarį 1906 m. surengė planą ir padavė jį partijai. Pranesdamas partijai buk jis girdėjęs, jog Gaponas prižadėjo išduoti jį ir kitą Račkovskiu, jis įnešė idant Račkovskis būtų nužudytas. Jo gi tikru mieriu buvo nuskiratyti Gaponą. Bet jo užnamymas užmušti Račkovskį, žinoma, buvo sustiprinimui jo įtekms S. R. Partijoj.

Tuo tarpu Gaponas, laikydamasi pasizadėjimo Račkovskiu, atėjo pas savo seną ir seniaus ištikimą draugą, inžinierių Rutenbergą ir pasiulė jam 50000 rublių jei jis pagalbės jam išduoti Azevą ir kitą vadovą. Gaponas matyt tikėjo, kad jo asmeniška įtekinė į Rutenbergą, sujungta su dideliu pasitventinimu, kurį tas pirmuog jam rodė, pergale jo ištikimimui S. R. partijai, kurios jis buvo nariu.

Rutenbergas širdyje pasipiktinęs, neva sutiko jį turėdamas mintyje Azevo užnamymą nužudyti Račkovskį, patarė, kad Azevo išdavimo išgalės būtų surengta Račkovskio aktyvaizdoje. Todėl buvo nutarta sueti Gaponui, Rutenbergui ir Račkovskiu. Čia Azevas įnešė, idant šitoje sūiegoje abu, Gaponas ir Račkovskis būtų užmušti. Bet susiejimo dienoj Račkovskis nepasirodė ir Gaponas vienas pakliuvo į spastus. Pas Gaponą surasta Račkovskio vizitinė kortelė, kurioj yra atspirašo už neptibuvimą. Nėra reikalo pasakoti, kad tas viškas iš kalno buvo surengta Azevo ir Račkovskio. Azevą įtekinė į partiją sustiprėjo ir dėl jo užnamymo užmušti Račkovskį ir dėl Račkovskio įsigeidimo į jį paimiti.

1906 m. Azevas dirbo kiek galėdamas policijai pagerinimui savo padėjimo ochrankoje (slaptoj polijoj) kuri, reakcijai paėmus viršų, vėl tapo visogalinga. Jis išdavė daugybę revoliucionierių, tarp jų Stitara, Ronskį, leitenantą Nikitenką drauge su jo draugais, kuriems buk darė suokalbį prieš carą. Karolį Traubergį ir daugybę kitų. Prieš juos nebuvo jokių aiškių prirodymų; bet jie visi buvo karotelsmo nuteisti ir pakarti ar sušaužabti dar vieno Azevo žodžio. Savaro mėn., 1908 m. nija kuopelė vyrų ir moterų buvo Azevo sugundyta pasikėsinta ant gyvasties

teismų ministerio Sėeglovitovo. Pačioj surengimo valandoj jie visi buvo suimti su bombomis ar kitais įnagišais rankose, nuteisti ir pakarti. Asmuo, kuris juos nutė keliomis valandomis prieš jų nuvedimą, sakė man, kad jie nieko nežinojo, kas juos išdavė.

Bet praserėjimai apie Azevo išdavikybę darėsi vis tankesniais. Jie ėjo vis nuo slaptošios policijos agentų, kurie pavydėjo Azevo pasisekimui, ir todėl Rev. Part. mažai tebuvo paisomi. Azevas gi paskatė rekalingu sulosti didelę lošą apdraudimui savo padėjimo partijoj. Po ilgam pabuvimui Pankryzėje jis sugrįžo vasario mėn. 1909 m. į Peterburgą ir pradėjo rengti pasikėsinimą ant caro gyvasties. Pirmiaus Azevas vis niekūdavęs panašų užnamymą. "Tai negalimas dailktas", jis sakydavo: "caras yra neprieinamas". Jis asitriai kritikuodavo kiekvieną planą sumanytą kitų draugų ir, pasidėkojant savo dideliui autoribei, kaimplehves užmojis, jis visuomet juos persekėdavo. Jei galimna tikėti laikraščio "Daily Telegraph" korespondentui, kuris, matyt, kartais budavo įkvėptas Račkovskio, tai tarp Azevo ir slaptošios policijos buvo sutartis, kad kas ten nebutų, caro asmuo turi būti nepaliečiamas. Vienok as turiu geras priežastis tvirtinti, kad šino tarpu Azevas išrado reikalingu pasikėsinti ant gyvasties Nikolaus II. Keli pasikėsiniai buvo daryta ir jei jie nepavyko, tai nebuvo Azevo kaltė. Policija neareistavo žmonių įsimausnių į šituos suokalblius. Paskutinis pasikėsinimas, apie kurį Azevas gerai žinojo, nepavyko išimtinai dėl tvirtuoto stokes iš pusės asmens, kuri turėjo atlikti. Dukartu jis turėjo carą savo malonėje ir du kartus jam truko naršos.

Gal ilgaijui istorija apšvies dalį Račkovskio sulostų situose paskutinyose pasikėsiniuose ant caro gyvasties. As asmeniskai tikiu, kad Račkovskiu pilnai buvo pranešta Azevo apie juos, taip kaip ir apie Plehves užmojus rengimą. Pastarais dvejais metais Račkovskis buvo slaptošios policijos galva saugojimui caro asmens nepaliečiamybės. Nors, oficialiskai, jis yra tik vienu Stolypino raštinkiniu, teiseybei jis užima visal nepigrulmingą vietą: atsako tik prieš carą ir turi teisę asmeniskai nagrinėti kiekvieną atsitikimą, kuris jam patinka. Be Račkovskio caro nužudymas būtų be naudos Azevui, kamtindangi Račkovskis, jo globėjas nukaltintų jį už nusileidimą partijai tą padaryti. Ar tik Račkovskis galėjo Azevui pasakyti, kad rume yra asmuo, kuris nenuliustų dėl šitokio darbo.

Ciecorienės našlės Marijos Feodorovnos ir valdancios ciecorienės, Aleksandros Feodorovnos prietikių yra labai nesmagūs, kaip lygiai Nikolaus II ir jo jaunesnysis brolis Mykolas. Seniaus Nikolaus buvo motinos mylimiausiu smėliu ir jos įtekinė į jį buvo didžiausia. Bet jam apsisėdus jis laipsniškai tapo nuo jos atsaklindas jaunos ciecorienės pavydumu, kuri negalėjo pakesti tolydinį įsikisimą į jos naminius reikalus ir jos nuosvės galybę ant jos vyro. Tolydiniai kivirčiai tarp dviejų ciecoriškųjų moterų galiaus išėjo į atvirus vaidus. Kaip jaunajai ciecorienei laimė davė pagimdyti įpėdinį, tai ji galutinai pareikalavo pilno Nikolaus II ir ciecoriskosios auklėtušės paluosavimo nuo našlės ciecorienės globos. Po to, kaip Marija Feodorovna aplankė Peterburge mokyklą bajorijos dukterims, kuri yra po jos globa, tai ji tiesiog prie merginų ėmė karčiai išmetinėti, kad jos marti užgynė jai žaisti su jos anūkais. (Pabaiga bus).

"ASYBOS KLAUSYME. "Tėvynės" 1 No. 1910 m. tilpo p. P. Silpnucio kritika-recenzija M. Paltanavičiaus veikalėlo "Mokimimės rašyti". P. Silpnutis užmėtė daug klaidų p. M. Paltanavičiui. Bet, ištisus, peržiūrėjus ir protaviman paėmus mūs kalbos ir rašybos dalykus, mes nei su p. Silpnuciu, nei su p. Paltanavičia ilgai ilgai dar nežinosime, kaip parasyti žodžiai: žinksnis (ar žingsnis), po-baiktas (ar pabaigtas), piovėlia (ar piovėlia) ir tt., bet ir daugybę kitų paprastiausių žodžių, nekanbant jau apie svetimus vardus ir len-

kiskus žodžius, jei tik neturėsime tikros jų reikšmės ir kalbomačio anot p. Bugos). Lietuvių kalboj vienur kalbama vienaip, kitur kitaip, na ir kaip gi čionai mums pasiseigti? Bet as visai nėsū žinovas kalbos dalykuose, as tik apsipazinau iš Jauniaus, Bugos ir kitų filologų paaiškinimo, sprendžiu, kad p. Paltanavičia gerai etymologiskai ir su geru rašyba parasė vadovėlį (apart taip vadinamų "ze-ceriskų" klaidų).

Jaunius išveda, jog žodkilminė rašyba neužlaiko tų gyvosios kalbos įstatymų. Taigi mums rodo, kad prieš kietąsias santaras minkstasias sukietinimui pilnai galima padaryti, kaip tai padarė ir p. Paltanavičia, rašydamas: žinksnis, nepabaigtas, dektinė ir tt.

Kas link "piovė", "bjaurybė", galima būtų sutikti su kritiku, nes, daug rašytojų bijosi padėti į po b, p, m, v. Jaunius savo kalbamokslyje žodžius: pjauti, bjaurybė, pjuklas, etc. rašo su j ir tvirtai tikrina, jog lupinės raidės plokštinas prieš j, bet patsai j nesuėina į vieną tarsnį su tomis tartomis. Suminkstinimui gi po tų raidžių vartoja l. Bet yra vietų (pas rytiečius-augstiečius), kur lietuviai taria uiočė, pjuklas, žienai, piutė etc. taigi, man rodo, jei rašoma labiau aviau, kurpius ir k., tai kodėl negalime rašyti piovėnų, bjaurybė ir k. Jokios tame klaidos nebėra.

Gyvesni ar gyvensiu? Yra vietų Suvalkų gub. kur sakoma "gyvesiu" (ir "gyvesiu"), vietoje gyvensiu. If mes iki kol prisilaikome dabar raštijon įvestosios rašybos, nes kitaip negalima rašyti. Kaip žinome, didžiojuose tarmių n išnyksta prieš j, l, m, n, r, s, š, ž, z, g, v, kaip antai: sąjunga, sąžinė, kija, bjra, gisla, skjistas, sąvarža ir k. — Jaunius savo rašyboje iš atvilgio į tarsnį n likimna prieš 10 minėtųjų santarų ir žodžių gale rašo visur n, pav. trjns skjistas, ginsla, sąžinė ir tt. Bet nepriėmė Jauniaus rašybos, neturime teisės ją taikinti prie vieno busančiojo laiko. Jei mes rašome gisla, skjista, šjta ir tt. tai taip pat privalome rašyti ir gislu, misle (mislis) užmisiu, gyvėsiu ir tt.

Daiktazodžio "gentys" (ar "gen-tis") niekas nevadina moteriškoju lytyje, bet vyriškoje — tai p. Silpnucio didis apsirikimas. Kas link raidžių f, h, g, x ir w, tai Silpn. turi tiesą, nes jos lietuvių kalboje nesivartoja, bet tik sveitautiškuose žodžiuose priimtuo- ses mūsų kalbon ir tapusiais jau terptautiskais k. a. filologija, fy-zika, hieroglyfai ir k.

Butų daug dar kas rašyti, užmesti vienam, kitam, bet manau užteks. Vieno tik ngrėčiau dalyko, kad kritikuodami veikalą ar rašybą, mes nurodintume tasias klaidas kuriomis mes esame persitikrinę, kad yra klaidomis; antra, kad rašytojai, budami silpni lietuvių etymologijoje ir apskritai taisykliškoje rašyboje, neleistų savo veiklą į pasaulin, nedavę juos peržiūrėti bent šiek tiek suprantantiems kal- juos ir rašyboje, o geriausias dar duoti veikalą peržiūrėti tikram filologui; juk mes jų turime.

M. Bls.

Tėvynės Myletojų Dr-stės Reikalai.

Viaus raštus Tėv. Myl. Dr-jos reikaluose, kuopos ir pavienios ypatos malonės atsiųti Dr-jos Lit. Kom. nariui ir redaktorui.

J. LAUKIS.
661 Brick st., Valparaiso, Ind.

A. Petraičiai. Tamistos straipsnių: Argi neaiškus griovimas, gražinu. Ištikro Tamista bandai griauti. Reikia laikytis teisybės, kad ir su priešų kovojant. Sakai, kad atsisaikimas patilpęs "biskį iškreiptas" — nors jau į akis reikėtų nepasakoti tokių dalykų, nes jais negali įtikinti. Gana bus šitų protestų.

Rengia Jaunius vakarą. Jeigu maskviečiai studentai dabar tik atkreipė atydą ant T. M. D., tai mūsų vietiniai moksleiviai, valparaisiečiai, jau nuo seniai yra rėmėjai ir gana veikliais T. M. D. nariais. Anais metais, kad visos beveik T. M. D. kuopos buvo apmirę, valparaisiečių kuopa tuomet dar jau nerū (neįsijauti seną nuosvės "63") stipriai laikėsi per

visą laiką ir jos nariai nemazai pasklaus prisidėjo prie T. M. D. atgaivinimo: išvažiavė iš Valparaiso į svetimas vietas jie kartu su savimi nešė ir žinias apie T. M. D. — apšvietos platintoja. Jeigu šiandien T. M. D. skaito su viršum 100 kuopų, tai iš to skaitliaus ne viena yra pasekme valparaisiečių trisiu. Pernai jie parengė iškilmingą Kudirkos vakarą. Šiuosmet žada vėl surengti nemažaus iškilmingą Jaunius vakarą. Vakaras žada būti 5 dienų vasario. Suma-nytojai ir rengėjais yra vietinė 13 T. M. D. kuopa su pagelba teipgi vietinės literatškos moksleivių dr-jos, Girdėjome, jog buvusieje, valparaisiečiai Grand Rapids, Mich. žadėjo teipgi pasirūpinti surengimu Jaunius vakaro.

T. M. D. draugas.

APLIKACIJOS GAVIMUI CARTERIO JAU ATSIUSTOS.

Visoms kuopoms išsiustos aplikacijos, kurias reik išpildyti ir sugrąžinti Centro sekretoriui. Pasiremiant ant tų aplikacijų bus išduoti kuopoms T. M. D. Carteriai. Jeigu kuri kuopa iki šiolė dar negavo tos aplikacijinės blankos, tai reik apie tai pranešti Centro sekretoriui, p. V. A. Greičiui, kuris išsiųs kitą blanką.

Kartu su blanka issiuntinta teipgi sutrauka T. M. D. įstatymų susaitytų pagal originališkus (senus) T. M. D. įstatus su papildymais peskutinių seimų.

Įstatymus, tikėmės, kiekviena kuopa žino (nes kitaip ji negali vadintis T. M. D. kuopa) ypatingai gi kuopos vyriausybė. Minėtas škarpas iš oficiališko T. M. D. organo skyrtaus pridejome tik geresniam priminimui apie tuos įstatymus visiems T. M. D. nariams.

Vienos kuopos sekretorius pareikalavo nuo Centro sekretoriaus "pamatinių T. M. D. įstatymų", kurių anot jo kaip ir nėra ir pranešė, jog aplikacija sugrąžinti tik tuomet, kada tie "pamatiniai įstatimai" bus prisiūti. Čia, matoma, išiskverbė didelis nesupratimas. Pamatinius T. M. D. įstatus turi kiekvienas narys ant T. M. D. išleistų knygelų. Tie įstatatai vadinasi pamatiniais todėl, kad ant jų, kaip ant pamato buvo sutverta ir pastatyta T. M. D. ir jie buvo pilnoj galėję per 12 metų. Tie patįs įstatai yra galėję ir dabar, pridėjus prie jų papildymus, permainas ir pagerinimus, kuriuos padarė I ir II T. M. D. seimai; o žinoma, jog seimų nutarimai — tai tie patįs įstatai.

Ikišiolei nepasirūpinta išleisti konstituciją atskiriose knygelėse vienok ir ape tai II T. M. D. seimas pagalvojo ir paskyrė tam tikrą komisiją, kuriai darba užbaigus, turėsime atskiriose knygelėse T. M. D. įstatymus.

Pagal minėtos kuopos raštinkino išsitarimą galima būtų manyti, jog jeigu nėra spazduintų konstitucijų, tai reiškia, kad nėra nei pačių įstatų. Tokia vienok nuomonė būtų kuolabusiai klaidinga, nes kiekviena draugija, kokia ji nebutų, turi turėti įstatus, bet gali turėti juos ir nespazduintus. Kur nėra įstatų, ten nėra ir draugijos, o kad T. M. D. yra, — tas visiems, rodo, matoma.

Virsminėtas atsitikimas parodo, kad gal nevisi kuopų viršininkai užtekinai susipažinę su T. M. D. įstatais. Išsuntintose kartu su aplikacijomis iškarpos apie T. M. D. įstatus pagalbos jiems su tais įstatais susipažinti ir nereikės tų įstatų įieškoti seimų protokoluose.

"TĖVYNĖS MYLETOJAI" ŠIRDJE MASKOLJOŠ.

Stebėtinas pauksitis toji Tėvynės Myletojų draugija; dar du metai atgal ji vos-vos krutėjo, o šiandien ji tiesia plėčia galingus sparnus, apgriebdama jais veik visą pasaulį — kur tik lietuvių gyvena. Netėp dar seniai girdėjome apie Paryžiaus kuopą (Prancuzijoj), apie T. M. D. narius iš Lietuvos ir Siberijos, o dabar vėl gauta žinia, jog pačioj širdij Maskolijos, mieste Maskvoj, susitvėrė T. M. D. kuopa iš apie 25 vyrų, didesnę dalis kurių yra studentai augstųjų vietinių moksleivių.

Is visų moksleivių, kokius mes, lietuviai iki šiolė turėjome ir turime, Maskvos studentai jau nuo seniai yra atsizymėję savo tautiška gyvybe ir veiklumu. T. M. D. savo praklinaius mteriais ir didele energija, kurią ji apreiškė išleidi

nu didžiausio veikalo lietuvių literatūroje — V. Kudirkos raštų — netik atkreipė atydą Maskvos studentų, bet ir patraukė juos prie savęs, duodama tuomi dar vieną darbdarumą netik savo naudingumo, bet ir nepaprastai energiško veiklumo. Sako, kad tai p. Gabrys, Kudirkos raštų rengėjas ir T. M. D. literatūrinio komiteto narys, mokėjęs užsienietis europiečius T. M. D. mieriškai ir darbais. Kaip šiandien europiečiai lietuviai interesojuosi ir prijauna T. M. D. galima spręsti iš greitai augančio skaitlės T. M. D. narių anapus jūrių. Girdėti, kad T. M. D. dēlei dangybės europiečių savo narių žada padalinti Kudirkos raštų ekspediciją (siuntinėjamą) į dvi dalis: amerikiečiams ekspedijoms raštus iš Amerikos, o europiečiams manoma padaryti ekspediciją stačiai iš Tilžės.

T. M. D. nemažai gali tikėtis nuo savo maskviškių narių: ji labai labai reikalauja tokių narių — ir kuodaugiau.

KĄ PRANCUZŲ LAIKRASČIAI MANO APIE LIETUVIUS?

Tikimės, jog netik T. M. D. nariams, bet ir abelnei visiems lietuviams šis žingsnis žinoti, ką apie juos mano ir kaip į juos žiūri laikraščiai kultūriškiausios tautos pasaulėje. Neseniai gauta iškarpa vieno iš didžiausių Paryžiaus dienraščių, vardu "Le Soleil" (Saulė). Kalbant apie tai, kad tautos nemiršta ir darodinejan, kad tos tautos, kurias visi skaitė išmirusiomis, pradžioje, šiandien vėl atgija, tasai didis dienraštis paduoda pirmą pavyzdį lietuvių tautai, sakdamas: *Lietuvių tauta atgema, geriausio sakant, — pergyvenusi diplomato skaldymą, fiziologų maišymą, dinastijų taisyklą ir prispaudimus, — apsiėmusi lygiai vienoda ir veikli, kaip ir anuose tolimose laikuose, kuomet jų bočiai medžiojo taurus, Baltuosius riešius, arba atremdavo nua Nemuno ir Dubysos krantų totorių užpuolimą.* (La Patrie lithuanienne revit; ou plutot, survivant aux fusions diplomatiques aux melanges physiologiques, aux absorptions et aux oppressions dynastiques, se revele aussi homogene et active qu'aux temps lointains ou, dans les forets de Bialowieza, les ancetres chassaient les Zoubres avec la fleche, ou, sur les rives du Niemen et de la Doubissa refoulaient a coups de hache les Tartares envahisseurs).

T. M. D. nariams ypatingai smagu bus žemiaus paduota vertinimą perskaityti, nes T. M. D. išdalies sukleto puikių apie lietuvių tautą manymą. Mat rašėju to įžengiamojo straipsnio teko pamatyti pavakslus, ruošiamus Kudirkos raštams ir susipažinti su išvaizda ir svarba viso darbo, kurį dabar atlieka T. M. D., išleidama pilnų rinklių Kudirkos raštų.

Rašėjas to straipsnio yra L. A. Gaffre, žinomas prancūzų raštininkas ir artistas, todėl nuomonė tokio "dubeltavo" literatūros ir dailės žinovo turi ypatingą svarbą ir svarumą. Tuo smagiau, jeigu toji autoritetinga nuomonė yra prielanki mūsų, lietuvių, tautiškam judėjimui ir jeigu prie išdirbimo tokios nuomonės prisidėjo T. M. D.

Straipsnis patalpintas No. 4 dienraščio "Le Soleil" 1910 m. po vardu "Reviscence" — Atgimimas. Tautos nemiršta. Stai kaip jo dalis skamba lietuviškam vertime:

Šita tiesa ypatingai man suvisu vakar, kuomet viena teptorė M-me Cheliga (ji yra lenkė. Red.), mistiškas genijus kurios pilnas intuiicijos, parodė man paveikslus, rengiamus kapitališkam veikalui vieno lietuvių poeto — Kudirkos.

Kas pažįsta šiandien Lietuvą? Daug laiko prasliko, kaip Lietuva mirė kaip atskira tauta.

Ji išbraukta tapo iš tautų skaitlės, kuomet 1386 m. jos didysis kunigaikštis Jėgaila pastojė lenkų karaliumi; apsiėmęs su lenkų karaliumi Jadvyga. Nuo to laiko lietuviai susilijo į vieną harmonišką kuną su lenkais.

Su jais ir po jų teisėms kovoję lietuviai su rusais ir totoriais; su jais jie buvo draskomi, plevėsumi; jie kovoję 1830 m. dėl tautos iš mirusiųjų prikėlimo. ...

Kaip lenkai, taip ir lietuviai, kaip užkariauti, pateko į despotiškiausius carų nagus; jų tikybą, papročiai ir kalbą tapo persekiojami.

Tikėjimų Istorijos Rankvedis

Su paveikslais

Parašė, bendradarbiaujant kitiems mokslininkams,

P. D. Chantepie de la Saussaye,

Teologijos profesor. Amsterdame,

Vertė J. Laukis

lietaus ir audros dievą. Suzano naikina salį tvanais, o Amaterazu nuolina į urvą ir tuomi užtraukia ant visos žemės tamsą. Paskui užmuša maitinimo dievą Tsiunį arba Žemę ir iš jos tuojaus išauga visoki javiniai augalai. Galiausiai nužudo aštuoniagalvį slibną ir iš jo uodegos ištraukia garsųjį kardą (vanduō gesina ugnį, kurioje kalamas kardas). Jo ašinis Okuninusi, mėnulio dievas iš Izumo kilmės, susidraugauja su kiškiu, jį užmuša, bet jis daugelį kartų vėl gryžta gyvastin (mėnulio faziai); antgalo jis pats užmuša savo aštuonias dešimtis brolių (žvaigždės). Sarutiko, iš pradžių griausmo dievas, paskui tampa kelių dievų ir yra suvedamas su fallosu. Pradinės žemės dievo pildnybės ilgajinui išdalinama tarp įvairių dievų — Vaka-no-Tama, t. y. atskirų dvasių, kurių svarbiausia pasirodo augščiau minėtoji maitinimo dievė. Mažyčiai kičiai, pašvesti šitai dievai vardu Inari, labai skaitlingi visoje šalyje. Immu-Tenno, pirmas žmogiško pavidalo japonų cesorius išveda savo pradžią nuo Amaterazu, augstosios saulės dievės, per jos sūnų, gimusį stebuklingu būdu ir anuką, kuris nusileido iš dangaus (Korėja) Kiu-Siu'je. Pergalėtas jo priešininkas Suzano, turėjo sūnų Izumo viršininką (tolygus Okuninusi), kuris teipgi buvo apgalėtas. Paskutinis perduoda Mikado savo prievardį žemės valdytojo ir imasi valdyti "nematomū", t. y. visu kuo geru ir blogu, kas užslėpta nuo žemiškojo valdovo ir ką jis baudžia ar apviečia malonėmis kaip Okuninusi. Vėliau, gadyneje konkuravimo su budizmu jį garbino teipgi kaip ano svieto dievą. Panašiai Mikado visos augstos japonų šeimynos, kaip ir kunigai, išveda savo pradžią nuo veikiančių asmenų išdėto augščiau mytiškoj dramoj. Tokiu būdu protėvių kultas Japonijoje kaip ir Chinuose buvo pirmesnis už gamtos kultą, kuris dėl to japonų samonėje tankiausiai likosi užpakalyje.

Sitoje vietoje Koiki knyga pereina iš gamtos dievo myto į pasakiškas sakmes, nors ir jose randame nemažą mytišką. Be augščiau priverstų dievų, Koiki'je, o teipgi ir kitur yra dar visa dievų kirbinė, ypatinanti visokius gamtos apsiereikšimus; stai, visose japonų šeimynose lapkričio mėn. daroma šventės garbei naujinio židinio dievės — Chesuji-no-Kami.

Fallos ir Ktenas sergsti nėščias moteris, siunčia lengvą gimdymą ir pasveikimą nuo visokių gimdymo organų ligų. Fallos lošia rolę teipgi kosmogoniškame myte, kaip tas buvo parodyta augščiau. Jis skaitosi paleistūvių globėju ir todėl jo paveikslas tankiai dedama ant paleistūvystės namų. Akmenys su ypatingais, keistais piešiniais skaitoma simboliškai ir laikoma tam tikruose šventuose kiotuose.

Sventu medžiu skaitosi visuomet žaliuojantis Sakaki (Lot. Clevera japonica), tankiai išreikšiamas pavaldės šiaudinio ryšio arba pynės. Jam nesama valgis ir gėralas kaip po vietai, kurioje buvo dievai. Be Sakaki yra ir kiti medžiai, laikomi dievų buklėmis ir todėl apturinti didelę garbę. Nėra apsieinama ir be gyvulių kultu. Gaidys pašvestas saulės dievai; lapė, apie kurią pirmiausia manyta, jog ji turi galybę visai keistis ir kuri buvo garbinama pati, ilgajinui tapo pašvesta maitinimo dievui, o žiurkė turtų dievui. Ties šventniais tankiai galima matyti baltas arklys, kuriam maldininkai duoda pašarą. "Dangiškas šuva", "Korėjiskas šuva", tankiai sutinkami abšaliai prie jėimo ir šventnių; turi tą pačią reikšmę ką ir tigras pas chinikų šventnių vartus. Provincijoje Izumo dziovina gyvatę, deda į dėžę ir laukia nuo jos išgelbėjimo nuo ugnies ir vandens. Jos kartais yra musamos, Japonai miano, jog pusiaujamogiskos piktos dvasios (Oni) neša nelaimę ir todėl reikia jos mušti; gamtos dvasios (tengu) priešingai, laikoma nekenkiančiomis esybėmis.

Protėvių kultas yra pildomas ne tik atskirų šeimynų, bet ir cėlių draugijų ir net visos tautos (žibylų šventė). Protėvių ir karzygių kultas nuo 9to iki 19tam metašimčiui yra buddizmo kontrolėje lygiai kaip ir šermeninės apeigos (net ir šinto kunigams). Šeimyniškas kultas turi cion daug mažesnę svarbą negu Chinuose, kur atsirado neprigulmėgai nuo buddizmo. Dievas kokios nors vietos ar gentės globėjas yra Okuninusi vietininkas, todėl pas jį nešama naujai gimusieji kudiškai; keleviai gi iš jo šventynės ima sau amuletus. Kazuga San istikrų turi savyje keturis dievus; šitą surinktinį vardą dievai gavo nuo seno vienuolio vietos, kur 8 metašimtyje po Chr. vienas kunigas garbino savo protėvius; ainiai jo, savu žaru, igiję dar didesnę galybę, cion garbinti tame šventnamyje teipgi ir savo dievus.

Labai paplitęs yra teipgi karzygių kultas. Minėtas augščiau Koiki'je kultūros dievas Sakumai skaitosi teipgi vaistininkystės dievu. Garsus ministeris ir mokslininkas Michizane, kuris pasimirė neuzpelnytame ištremime 903 m. po Chr. ir kurio mirtis įvyko lemiant blogiems ženkams, daugelyje vietų yra garbinamas kaip gražarasytės dievas, vardu Tenzin Zama. Cesorius Ozin (300 m. po Chr.) iškeltas į karės dievo laipsnį vardu Chasi Man Zan; didysis gi Sogon Jeazu (1816 m. po Chr.) susilaukė numiręs dieviškų garbinimų kaip Tošogū. Ypatingą svarbą karzyginis kultas įgauna tuomet, kaip garbinimas kokio nors garsaus bočiaus supuola su vieno ar kito dievo kultu, asminancio gamtos apsiereikšimą, kas atsitinka, pav., garbinant cesoriską ar kunigiską šeimyną Zengi, kurios gėnėgiškas medis siekia Amaterazu ir Suzano. Gyvenantis šeimynos galva iki revoliucijai 1868 m. apturėdavo dievišką pagarbą. Šitas Suzano-vietininkas turėjo Ikigami vardą, t. y. gyvasai dievas.

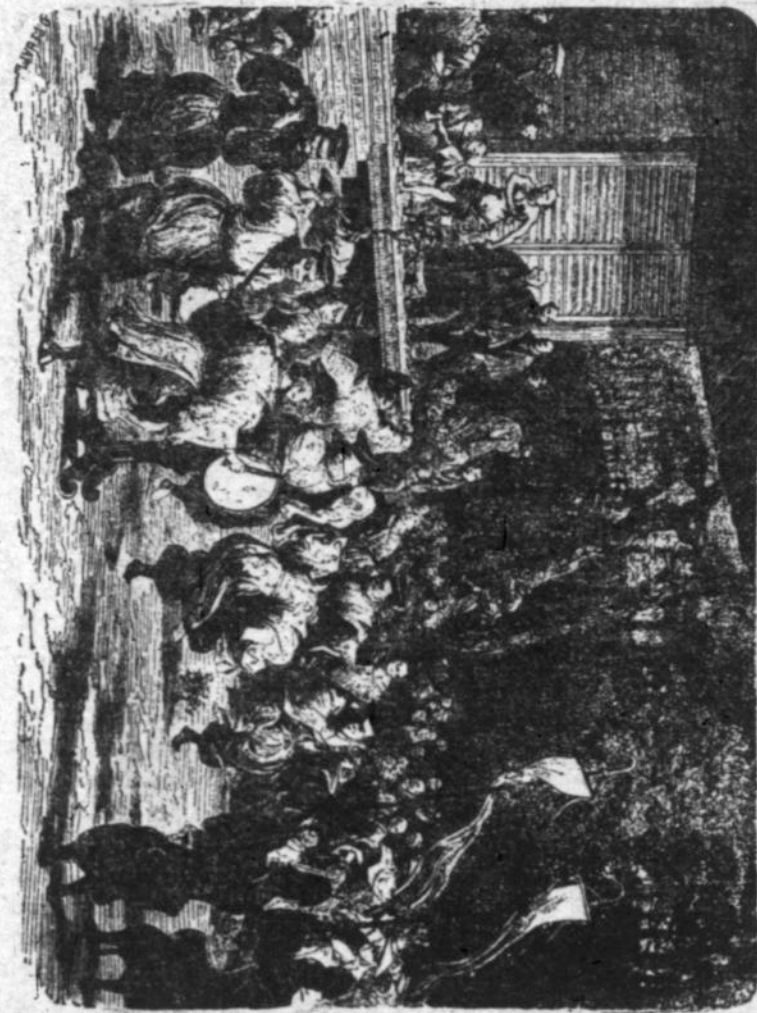
Greta su paminėtais dievais yra didelė daugybė, aplamai iki 800 miriadų, kitų dievų, mažesnės svarbos. Šitos esybės, ar tai dangiški kunai, akmenys, augalai žvėrys, ar žmonės, japonų vadinami Kami, kas tiesiog reiškia augsttesni, sulyg Motoori gi (18 metašimtyje) Kami reiškia ką tokio, turinčio nepaprastą galybę ir esancio labai daugelyje daiktų; uzvadinamas "nepaprastas" gali atsinešti teip prie gerų, kaip ir prie blogų dalykų, kurie ypatingai dėl jų kenkiančio pobūdžio reikia bijotis.

Savo tautišką tikėjimą japonai vadina

žodis), arba Kami no Michi, t. y. kelias Kami (atskyrimui nuo Buddos ir Konfucijaus mokinimų). Šitas tikėjimas padaro sudėtinį gamtos, protėvių ir karzygių kultą. Iš pradžių šitie trys kultai buvo savarankiški, dabar gi atidalinti juos vieną nuo kito visiškai nėra galima: dievai kita kart aspinusieji gamtą, ilgajinui įgavo žmogišką pobūdį ir daugumas jų laipsniškai susilijo su kairuriais apdievintais bočiais.

Pamokluose savo, — abelnei jie buvo labai reti, — Sinto kunigai duoda padavadijimus sulyg kasdieninio gyvenimo, nusiisusdami vienval prie pavyzdžio principo. Sulyg kito ko japonas turi klausyti Mikado prisakymų ir sekti balso savo širdies, kuri, budama iš prigimimo gera, nuves jį geru keliu. Turbut pas chinus stoka panašaus palinkimo ant gero pagimdė reikalą ypatingo doros kodekso. Iki įvedimui buddizmo japonai, kaip ir daugmas barbarų, tikėjo į buvimo neliautbę po mirčiai, nerisdami vienok su tuo tikėjimu mąsties apie dovanas ar bausmę.

Kultas. Jungiški, arba ceremonialo taisyklių rinkinys 927 m. po Chr. iš daugelio senoviskų versnių, yra tikras išdas tipiskųjų barbariškų apeigų, kurių aplamai priskaitoma apie 27. Josios apima ne tikras prašymo, maldas, tik nurodymus reikalo, kam auka yra atnesama, vadinasi, noras

Pav. 16. Šventė naujų metų priedėnys.

gauti kokią nors laikinę geradėjęstę: "Dėlto kad jūs siunčiate malonę... duodu aš šitą auką". Vienintėlė išimtybė padaro Obarai, kur žiurima ne vien tik žemiškų geradėjęsių gavimas.

Obarai labai svarbi apeiga ir susideda ji iš to, kad po išskaitymui visokių nuodėmių vyriausias kunigas kalba tam tikrą maldą, atlieka tam tikrą apeigą ir drauge duoda auką; dangaus ir žemės Kami išskaito jo maldų, o vandenkričių, jurių ir k. Kami nuneša visas nuodėmes. Malda tiesiog yra prašymu, kreipiamu visų Kami asmeniui, idant jie maloniai žiūrėtų į kitas ritualo dalis; pati gi apeiga yra tame, kad kunigas suskaldo nendrę ir šakeles į smulkius šipulius ir paskleidžia į visas puses; auka metama artimiausiu upėn.

Svarbiausios tikėjimiskos šventės yra susisrime su naujais metais, 1—2 sausio, su gero užderėjimo meldimu, 4 vasario, su šventėmis garbei dievų, liečiančių cesoriską šeimyną, 15 birželio, pirmadienį šventė, 15 rugsejo, piutės šventė, 23 lapkričio ir, antgalo, su didžiojo apvalymo šventė 30 birželio ir 31 gruodžio, prie ko skaitosi Obarai. Numylėta pamalda yra Kagura, apvalanti auka, susidedanti iš atnešimo valgiškų produktų su muzika ir šokiais; ji daroma garbei by kurio dievų. Kaikurios vietos surengia tyčia dideles šventes; iš jų atsižymi šventės Takio'je ir Kioto'je, per kurias važinėja po miestą vežimų kirbinės, išpušyti paveiksais, simbolais ir tt. Aukojimo dalykais tankiausiai yra: ryžiai, žuvis, paukštiena, alus, vaisiai, želmuo ir vanduo. Priekyje aukuro nepaprastuose atsitikimuose dedama šilkiniai ir kanapiniai drabužiai, indai ir tt.

Sinto kunigai turi tiesą pačiuotis ir panorėje gali rinktis sau kitą užsiėmimą. Vieta jų paprastai paveldėjama. Didelių šventnių kunigai savo genealogiją tankiausiai išveda nuo dievo, kuriam šventnamis pašvestas, arba nuo vyriausio šventaravimo. Ypatingais rubais jie velkasi tik pamaldoms. Kunigėmis paprastai buvo nemetės kunigų dukterys; priedėmis jų apsiyboja atlikimui šokių ir visokių prigelbėjimų prie aukojimo.

Šventniais, kaip regis, pirmiausiai radosi tarp garbintojų bočių ir tik paskui buvo priimti pildant gamtos kultą, kuris iš pradžių buvo pildomas po atviru dangum. Mija, arba augstas namas tuo patim laiku reiškia ir šventnamį ir rumai, teip kaip Kami tuo patim laiku reiškia ir dievo vardą ir viršininko vardą. Šventnamis ir po šiai dienai išlaikė nemažą ypatingumą, primenančių barbaro gyvenimą. Sale dievynės yra maldininkams koplyčia, indas su šventu vandeniu mazgojimui rankų prieš pamaldą, kelios mažos dievynės kitiems dievams, aukojimo dovanoms dėkla, šokiams sėna, šventam arkliui arklidė, įėjimas su turėklomis ir typos. Išskyrus Okuninusi šventnamį, kuris atkreiptas į vakarus, visi kiti atkreipti į rytus. Ize, Amaterazu ir Izumo šventnamis, Okuninusi šventnamis, — kaip ir Mekka bei Jėruzolima Sinto tikėjimo; užviršinimui panašybės Izumo, kaip ir Jėruzolima, yra pavergtosios žmonijos dalies garbinimo vieta, kuri visgi, kaip sakėme augščiau, gimininga apgalėjimams jį gentims. Šventovė visuomet susideda iš dviejų perdalinų. Užpakalinis perdalinys uždarytas pzlaioko savyje "vėlės vietininką"; jame yra kardas, veidrodė, papuošalas iš akmens (Magatama) arba kita kokia asmeniška nuosavybė. Šitas perdalinys skaitosi dievo bukle, todėl jame tankiai padėtas priegalvis ir tt. Priekinė be stogo vieta paskirta Gochei (didėji auka). Dievybės atstovu yra ne stabas, jė gochei. Šitašai gochei darosi iš baltos popieros juostelių, prisegti prie lazdos. Pradžia gochejo tokia:

kita kart buvo paprotys kabinti ant sakaki šaku visokias gelumbes nešamas aukojiman dievybei; ilgajinui cion daryti gochei, kuris yra išreikšimu sakaki, plevėsuojancio gelumbės smotais ir skaitosi ženklų, išreikšiančių pilną nuolankumą dievybei, (charai-bei, valomoji auka); kartais jis teipgi buvo pačia dievyste. Paskutiniame atvejyje gochei gauna prasme dievystės buklės (Sintai — "dievystės įsikimijimas"), prie ko besimeldžianti šaukiasi prie dievystės ir prašo jos nusileisti ir susivienyti su gocheju (Kami orosi).

Pav. 17. Japoniškasis Kami-Sims (šeimyniška maldvietė).

Kiekviena japoniška šeimyna, išskiriant tas, kurios priklauso prie dviejų iškrypusių buddizmo sektų, turi savo Kami-Sims. Ten stovi maži mediniai kičiai, iš kurių, pav., viename yra popierinės amuletos išrinktosios dievystės, paprastai Amaterazu, kitame — gochei, trečiame — mažyčiai paveikslai Daikoku ir Ebizu, sintoistinių dievų laimės. Pastarieji du dievai, išskiriant atsitikimus naminės pamaldos, neturi jokių paveikslų; šitą vienintėlę išimtybę reikia priskaityti buddizmo įtekmei. Kas mėnesis 2, 15 ir 28 dieną, ant paminėto augščiau Sims dedama auka, susidedanti iš maistiskų produktų, alaus ir sakaki; kas vakaras ant Kami-Sims degama žiburys. Bočiai, kaip ir Chinuose, išreikšiami medinėmis figuromis; jas stato Butsudange ir Budda-Simse. Tokiu būdu jie atsimeta nuo Sinto kulto.

Nė vienas japonas negali tikėtis laimės ir pasisekimo, jei jis bent sykį savo gyvenime neaplanks kokios iš didžiųjų šalies dievynių. Tokios tikėjimiskos kelionės yra atliekamos paprastai buriais ir skaitosi smagum pasivaikščiojimu, kadangi visi girdai su didžiausiais šventniais pilni pasilinksminimo vietų.

Kas atsieina neaiškių falliškųjų Koiki mytų, tai jie lengvai randa sau išaiškinimą fallos ir ktenes kulte. Šitas kultas buvo labai išsiplatinęs, bet 1872 m. dēlei šventos įtekms buvo išduotas uždraudžiantis padavadijimas. Vienok nuošaliose vietose ir ikišiol galima jį rasti. Šitie "moteriški ir vyriški akmenys" Iniozakai buvo gamtiški ir priemoniški. Gamtiškieji fallosai ir ktenesai yra visokių didumų, pasiėdami uolų didumą, kurių vienas, padaro visą salą, vadinamą Onogoro. Jiems priskaito daug didesnę vertę negu priemoniškiems ir dėl jų, turbut, radosi ir kultas, kadangi jie, zinoma, senesni už priemoniškus paveikslius. Priemoniškų ktenesų nedirba, bet fallosai iš akmens, molio, medžio ir geležies labai išsiplatinę. Bevaisės ir sergančios moterys aukoja fallosus du varlekiaučius, Persaslyvė ir pupa yra ktenesų simbolu, grybas ir kiaulės šnips — fallos. Dideli fallosai ir ktenesų pavyzdžiai kartais atsitinka skyrimai, bet tankiausiai papori; juos laiko kartais nedidelėse erčiose po pastogę, tankiausiai gi tiesiog po plynu dangum. Jiems aukojama valgiai ir gėrymės. Maži jų simbolai vartojami naminėse pamaldose.

Japonijoje nėra nieko tolygaus chiniskajam Finsui, kas galėtų stabdyti civilizacijos žengimą, nors burtų cion galima rasti nemažą. Popierinės amuletos dedama ant Kami-Sims, lipdoma ant sienų, antgalo, pėsiojama ant kuno apsaugojimui nuo visokių nelaimių. Priešams kenkia piktai pasielgdami su jų paveikslais ar kitais simbolais. Vienok per šituos pačius paveikslius ir ritualą Obarai galima apturėti nuodėmių atleidimas, apvalymo budais yra ryžiai ir druska, Gochei ir Sakaki. Užadai buvo labai vartojami; lygšiol yra reikalaujama atkalbėti visas kulto formulas be mažiausios klaidos.

Žynavimo yra daugelis būdų. Primityviskiausiu galima skaityti žynavimą su briedžio mente, kuris VIII metašimtyje po Chr. buvo pakeistas chiniskų žynavimo būdu želvės kiautu. "Gatvinis žynavimas" buvo iš gaudymo žodžių, ištartų praeinančių žmonių. Sapnams duodavo didelę svarbą, lygiai kaip ir pirmutinei paleistai vilyčiai kovoje. Žynavimui naudojosi teipgi užkerėtų išgale įeiti į ypatingą džiaugsmo stovį. Buvimas nuošaliose vietose, mazgojimai ir pšninkas buvo prirengiamomis lankstynėmis šitam pašaukimui. Po ilgokam astuonių asmenų giedojimui ir muzikai mediumas ima į rankas gochei ir įpuola į mėsungisų traukymų stovį, kurie toliau pereina į tikrą mėsungį; paskui jis drebedamas visas, užverčia akis ir buva ilgai tokiam padėjime. Tasyk jo pagelbininkas užduoda jam pageidaujamą klausimą, atsakymas gi jo skaitoma kaip ir įseinančiu iš Kami.

Seniaus numirelio lavonas per astuonias dienas buvo laikomas layoninėj ir ten buvo nešama valgis ir gėrymas, lauke gi buvo kurinama ugnis. Atėjusieji ir šermenis prie muzikos balso ir raudų iš lėto šoko. Sprendžiant sulyg kapinių pylimų iškasų kaip po sulyg šermenų aprašymo Koiki'je, su lavonu dėta kaban valgiai, ginklai, arkliai ir tarnai (vieni ir kiti užkasami buvo gyvais). Antrame metašimtyje po Chr. pastarieji buvo pakeista molinėmis figuro-

(Toliau bus).

M. Konopnicka. PAGAL ĮSTATYMUS

Vertė Pranas Siulelis

(Tas).

patiko jaunai ponei, kuri pirmą turėdavo po nių susirinkimuose tylėti, dabar-gi kartu su kitoms galėjo dalyvauti neisemame pašnešyje apie geras ir blogas tarnaites. Reikėjo tik matyti, su kokiu pasidalinimu pradėdavo šneka žodžiais: "Mano tarnaitė..." arba: "mano Onutė..." Buva tai ištikro puikiai.

Onutė teipogi tirpo visos skriaudos, o pamiuše jos akys pradėjo turėti žvilgesius tykius, malonius. Valentinė iš pradžių lankė merginą labai tankiai, atnešdama jai tai koki žiurštą, tai truputį padėvėtą andaroką, tai pagali, tai užklodą jos pačios sulopyta; pas-kui pradėjo rečiau lankyti, nes jos kojos pradėjo tinti ir toli nueiti jau negalėjo. Nebuvo vienok tokio šventadienio, kad nors stenanti, nebūtų atėjus pažiūrėti, ar jos Onutė kas ne-skrandžia.

Pradžioje teip mēnuo, ir kitas baigėsi, kuomet Blakoriutė išsirengus ant turgaus, staiga iš-vydo sukinejančią ant prekybos Valerką. Valerka puikiai atrodė. Turėjo ant savęs puikius fubus, neatrodė, kad čia būtų atėjus su koku reikalu, nes neturėjo kasutės.

Kuo greičiausiai Onutė užsigrįžo ir nuėjo porą žingsnių nuo kelio. Bet jai pasirodė, kad ir Valerka ją pamatė ir teipgi į šalį nusi-suko. Už kiek laiko vėl mergina dirstelėjo į tą pusę. Apie Valerką sukinejosi augstas vy-ras; kuždėjosi ką tai abudu, o Valerka ją aki-mis rodė tam vyrui.

Susirupino Blakoriutė ir tarp žmonių sten-gėsi pasislėpti; bet tas vyras matomai ją da-bojo, ir ji greitai pamatė jį priešais save, siuom žygiu vieną.

Pastoko tuomet umai po tiesei, kassyk la-biau susirupinus; jis, vienok ir čia užėjo jai iš priešingos pusės ir pro ją net praėjo, tar-tum niekur nieko, bet jo greitos akys žiūrėjo į ją greitai, perversniai. Tuomet Onutė, ne pusiau neapsipirkus kiek reikėjo, pasileido skubiai namon; augstas žmogus sekė paskui ją tam tikrame atstume. Tik kuomet buvo jau arti namų, greit prie jos priėjo ir uždėjęs ranką ant kasutės, kurią nešė, tyliai prašeko: — Jei duosi rublį, tai gerai. O ne duosi, tai kitas gerai. Į kalėjimą eisi.

Sudrebėjo merginos širdis. Dabar jau ži-nojo, kad tai yra "šnipas". Atsigrįžo į jį visa pajudusi, jos akys vėl paniurusi žibėjo, bur-na atsivėrė. Nieko vienok nepasakė, tik pa-žiūrėjo į žemę, tartum sumišus, išėmė ponios pinigų, paėmė rublį ir padavė.

Šnipas popierelę paėmė, apžiūrėjo, įdėjo į suterštą kisenių, pažiūrėjo namo numerį, ap-sidairė ant kiemo, linktelėjo galva ir tarė: — Už savaitės vėl ateisiu. Sudie!

Mergina sunkiais žingsniais užlipo trepais augštin.

Tą dieną jaunoji ponja nusistebėjo iš ne-atydos ir sumišimo savo tarnaitės. Mieste ji užmiršo nupirkti daugelį daiktų, o namie, kaip tai sakosi, jai viskas iš rankų krito. Dar la-biau nusistebėjo, kuomet pasirodė, kad iš iš-keistų penkių rublių, ant savo reikalų, nepasi-klaukus, paėmė rublį. Savo patėmėjimais jau-noji ponja pasidalinę su "brangiausiu Liudvi-ku", bet kad brangiausias Liudvikas skubinosi į darbą, vienatinė iš to visko buvo nuotarme, kad išbūciavo savo "pačiutės" abu raudoni veidukai ir išėjo, ne apie rublį, ne apie sumiši-mą tarnaitės pritinkančiai nesirupindamas.

Pabaigus darbą, Onutė nubėgo pas Valen-tienę. Ką jodvi tarp savęs šnekėjosi, neap-siimu atkartot. Tik tą užtikrinu, kad ten daugiau asarų buvo, kaip žodžių. Ejo valandos, sena skalbėja verkė, patyliai keikdama savo palengvinimui; Onutė, kaip parpuolė ant ke-dutės, teip ir sėdėjo visą laiką, laikydama ran-kose "nusiviršią galvą".

Kad nors kur pabėgt. ... sukuždėjo Valen-tienę. Kalbėjo ištyko, tartum bijojosi su-žadti dar didesnį nelaimę.

Kur? pas ką? — atsiliepė Onutė, gal-vos nepakeldama. Pasilikusi mieste, tai mane už paspartą persekios. ... Eisiu į svietą, tai mane kaip tą šunį gaudys. ... Ar tai man yra koki įstatymai, arba kas?

Mergina klydo. Buvo jai įstatymas. Įsta-tymas kietas, tvirtas, nepaisantis, kurio kiek-viena raidė buvo retėjiu jos rankoms, kojomis, botagu jos sprandui, badu jos kūniui, prapul-čia jos vėlei. Buvo jai ištrėnimo įstatymas.

Po to įstatymo jungo ir lenkėsi mergina, neišduodama sau iš visos eilės jo pasekmių atskaitos, ir jis ją kassyk siauresniu lanku ver-žė. Pagal tą įstatymą džiuvio ir nyko jos spē-kos, nyko noras prie gero, žadino neapykanta, širdis plaukiojo kartume. Nežinojo apie tai, nes įstatymai buvo augstai, o ji žemai; įstaty-mai vadinosi teisingumu, o ji nusidėjėle; įsta-ymai buvo aiškūs, galingi, gerbiami, o ji tam-si, silpna ir paniukinta.

Tai gi klydo. Buvo įstatymai. Bet tuose įstatymuose buvo jai skriauda.

Tą pat dieną "pačiutė" apgarsino savo angiausiam Liudvikeliui, karsu jau mig-ė, kad jau vienuoliktą baigiasi, o Onutės nėra. Ant ko "brangiausias Liudvikelis" o "pačiutė" patarė užgesinti žiburį, nes akis nuo šviesos skauda. Jauną pone-tas ržino. Dvi aiški piktumo asarėli, sužibėjo pilkose akutėse ir ji labai tvirtu balsu jam akė, kad jis kaip vyriškis, gali būti nemo-

rališku, nes visi vyrai, kaip žinoma, yra ne-morališki. Bet ji kitaip buvo išauklėta, ir ji niekuomet nedaleis, tai yra ji nesitikejo nie-kuomet, kad... jai...

Bet čia "brangiausias Liudvikelis" visas palindo po uždangalą, o "pačiutė" nuo apmau-do apsiverkė dėl jo atkaklumo.

Ant rytojaus Onutė trisėsi, tartum tyki ir nusiraminsi, tik jau pamaziau judėjo, o gi-liai įdubusiose akyse, degė koki tai karštingiškis žiburėliai.

Praslinko savaitė. Kaip ir kada — mergi-na pati nežinojo. Kiekviena valanda tos die-nos jai buvo tokia sunki, tartum maluno ak-muo; o juk tiek ji praleido tą valandų, kiek tą varnų juodų...

Ak, likime, likime!... Su juodais spar-nais, su juodomis plunksnomis tu virš žemės lekioji. ... O nešė tu, likime, kaip tas baltas balandėlis, bet esi kaip tas kranksiantis var-nas...

Buvo pėtyčia. Onutė iš pat ryto užsirišo į skudurėlį parneštą nuo Valentinės rublį iš-dėjo į kisenių ir laukė.

Bet ne prekyvietėje, ne pakeliui namo, nie-ko nesutiko. Išbėgo vieną kartą prieš vartus, išbėgo kitą kartą — nieko. Perėjo pusę die-nos, neramumas jos augo. Gal šnipas per-mislėjo... gal policijai davė žinoti... La-bai tą dieną kankinosi ir tik vėlai vakare, iš-bėgus vandens, susitiko ji tarpvartėje.

Jis stovėjo ir suterštą skepetaitę šluostė nuo kaktos prakaitą.

— Bet ir toli sau tarnystą išsirinkote, lai jus Dievas myli! Tik gi juk tai mylia kelio pas jus. Tikras priešpėklis!...

Ji nieko neatsakė, tik, apsidairius, išriso rublį ir greit jam padavė.

Šnipas susiraukė.

— Ką tai jus geresnio manote, kad aš dėl kvailio rublio čionai vaikščiočiau? Duokite nors dešimt auksinų...

Ji pažiūrėjo į jį išsigandus. Nesitikejo, kad gali daugiau pareikalaut. Bet juk ir ne-turėjo...

Pradėjo melst, ir jos balsas jai pačiai at-rodė svetimu, tartum ne iš jos krutinės paei-nantis.

— Turėkite sąžinę... Ir tai ne mano... Iš kur aš... Jai neleido užbaigt.

— O kas man galvon! Man vistiek! — Tuojaus... Tik jus teip nerėkauki-te... Eisiu pas poniją...

Jis vienam akies mirksny suminkstėjo. — Na, tai aš luktelsiu palei vartus.

Ji užbėgo ant viršaus. Ponja persigando, teip Onutė buvo išbalus.

— Kas tau? kas tai? nuo ko?

— Nieko, ponyte, nieko. Norėjau tik pa-prašyti pusrublį. Ponias tas nebuvo paranku. Mėnuo baigėsi, išlaidos buvo lygiai apskait-liuotos, už tarnystą turėjo Onutė užmokėti net po pirmam. Mėgino derėtis.

— Ant ko tau teip greit prirėkė? Jau vakaras... juk jau nieko nepirksi...

Mergina nenusileido, negalėjo nusileist. Gavo pagalios variokų saujaulę ir nunešė juos šnipui. Tas suskaitliavo, susipylė į mėslos šmobs kisenių ir, linktelėjęs galva, tartum ge-radėjas tarė:

— Likis sveika. Kaip turėsiu laiko, vėl atsilankysiu.

Kalbėjo tą teip maloniai, kad tartum buvo kuotankiausiai užkvičiamu svečiu.

Per Onutę perėjo neapykantos liepsna. Kaip turės laiko! O kad tu jo niekada ne-turėtum, prakeiktas! Kad tau laiko ir pašau-kimui Dievo vardo mirties valandoje neužtek-tų! Ji spaudė savo rankas teip, jog jos net traskėjo.

Snipas, tuom tarpu, ejo sau gatvele pama-ži, abejutiškai dairydamsis aplinkui. Ji bu-vo galima paskaityti kokių pavargusių akamo-nėliu, arba manyt raštininkėliu. Vienok Onu-tės tarpvartė šnekėjimas su svetimu žmogum nepradžio nepatėmėtas.

— Ką tai jus sau tokį jaunikį išsirinkote? — užklausk praedama sargienė. Po teisbybei galėtoje sau lengvai kitokį surast, juk jis die-das prieš jus... Kas per vienas? Čionykštis? Naštys? Kuom užsimla?

— Hi, hi, hi! Aš už tokio už jokius pini-gus nečiau... juokėsi jaunėsnioji, nuo pir-mų lubų, pone. Kad jis man ten ir medumi teptų!... Toks didias!...

Onutė ant tų užkabinimų nieko neatsakė. Ji stovėjo ant vietos kaip ir nutirpus, nema-tydama, negirdėdama, kas aplink ją darosi. Ji sunkiai atsiduso; buvo tai vienatinis išrei-kimas, koki jos pusiau užmigus, paniekinta vėl mokoje surast už savo skausmus ir savo skriaudas.

Nuo to laiko jai buvo dar sunkiau gyvent tolydiniam netikrumė ir baimėje, nežinant nė dienos, nė valandos. Naktimis nedamigdavo dieną nedavalgydavo, viskas jai virto į kartumą ir nuodus. Kuomet praslinko savaitė, pra-šė ponios vėl dešimties auksinų. Bijojosi, kad ją persekiotojas neužpultų kur ant gatvės — norėjo būti prisirengus. Bet tas ponei visiškai nepatiko. Turėjo kokią tai nepaprastą reikalą, ir manė, kad po tam pusrubliui Onutė greit ne-reikalaus pinigų.

Tai gi pasakė jai, kad iš kalno nemano mo-kėti, o po pietų savo "brangiam Liudvikeliui" pasakė, kad tarnaitė visiškai ištvirkio, kad ją sargienė matė palei vartus su jaunikiu, ir kad jėgu teip-bus toliau, tai ji... kaippo namų šeiminkė... negali juk...

Užspringo... Dar blogai mokojo savo rolę. Nežinojo pagalios ką gali, ko negali.

Bet rimtas jos veidukas turėjo papildyt neda-sakytą kalbą. "Brangiausias Liudvikelis" tą viską šaltai išklaušė, o kad jau buvo išgėręs juodą kavą ir surukęs papierosa, nusikabino siuba ir, vilkdamašis, tarė savo "pačiutė":

— Tai aš, pačiutė, šiandien truputį vėliau pareisiu ant arbatos, nes turiu velniškai daug darbo.

Išėjo: "Pačiutė" gi pasijuto esant nelai-mingiausia po apšvedimui ir tik dabar ji ma-to, koki yra tie vyrai...

Negavus nuo ponios pinigų Onutė dar kar-tą nubėgo pas Valantiene. Rado ją lovoj, ser-gančią, dejuojančią, su sutinusiomis kojomis, be priežiūros, šalto, drėgnio stuboj gulincia. Suspaudė merginai širdį skausmas, jį nieko jau apie pinigų nekaltėjo, tik apsitrusė, už-kurė pečių, kad susidyt stuba, išvirt viralą ir pašaukt feldšerį. Pasirodė, kad po užmokėji-mui feldšeriui Valentinės skrynioj vos teliko du dešimtukai. Onutė iš ten tartum beprotė sugrįžo, ir vos spėjęs paduot viralą, nustvėrė menką priegaliuoką ir nubėgo pas žydelką.

Į porą dienų po tam, — o tas buvo išryto; — sugirgždėjo virtuvės durys ir ant slenkščio pasirodė šnipas.

Mergina atsirėmė į pečių ir žiūrėjo į jį pakvaišusiomis akimis.

— Labą rytą, — mandagiai užsveikino šni-pas. Kaip jums einasi? Buva vakar pas vartus, bet man pasakė: kad jus kur tai išėjo-te. Tai šiandien atėjau pažiūrėt. Žmogui pi-nigai reikalingi... O kas tai, kad teip plika apie jus? Nė patalynės, nė skrynios!... Tai čia matau, kad pas jus nekaip einasi...

Drebėdama, kad ponai neišgirstų švėtimą žmogų esant virtuvėje, pakiso mergina ranką po šieniku ir padavė jam gautus nuo žydelkos pinigų.

Paėmė, suskaitliavo ir pečiais gailestingai truktelėjo.

— Pussteto auksino? Phi... Ir tai jau viskas?

— Vienatinį priegalių užstaciau... — sušnabzdėjo mergina kurčiu, užspringusiu balsu.

Jis pažiūrėjo į ją.

— Na, kad teip, tai nėra mums ką žaisti. Likis, tuom tarpu, sveika.

Nuėjo. Onutė parkrito prie durų, gailiai, spazmatiškai verkdam.

Už valandos ją paėmė į policiją, o jaunoji jos pone, per visą ateinančią savaitę turėjo virš visuose ponų posėdžiuose; nes nė vie-nia iš jos pažįtančių negalėjo papasakot apie savo tarnaitę tokio "skandalo", kaip ji.

VI.

Valandoje, kuomet šnipas, vedantis Onutę, pasirodė trečiame policijos kieme, eilė grūto-čių lanų buvo pilna vyriškų ir moteriškų gal-vų. Net ir langai teip vadinamų "pylietiskų" numerių, kur atlikdavo bausmę privilegijuotos ypatos, buvo užimti.

Visų žingeidumas buvo atkreiptas ant pur-vino, subloksio šunies, kurį žemsargis mo-kino aporuiot ir tarnaut. Kiek kartų šuo at-sistodavo, augstai nutildavo, vien tik ginčyda-miesi — "išstovės", "neistovės". Kuomet, nuilsęs šunelis, prieš laiką nuleido kojas, o sun-kys kirčiai krito ant jo sprando, viršų pakil-davo pašėlęs juokas ir tryspenimas, kuris su-sivienijęs su gailiu šunelio cypimu, tvėrė tikrai peklišką triukšmą.

Pasirodymas kieme šnipo ir da su mergi-na, visiškai perkeitę paveikslą. Žemsargis nu-spyrė šuniuką, kurs besiversdamas nusiryto, net ant kito galo kiemo, visų balsai ir akys at-sikreipė į pribuvėlį.

— Tėvulis! Tėvulis! Kaip tėvukui eina-si?...

— Labą rytą tėvukui! Labą rytą tėvu-kui! Labą rytą!

Šnipui matomai patiko tas populiarišku-mas. Jis pakėlė galvą, primerkė kairią akį ir pagarsinę į langą ilgu plonu pirštu, nusi-šypojuim parodė keletą didelių, geltonų dantų.

Pakijo dar didesnis triukšmas.

— Ką tai? Tėvukas iš medžioklės? Kaip-gi nusisekė?...

Žvėrienukės turite? — šaukė vieni.

— Mergele! mergele! pakelk skepetą! — šaukė kiti.

— Pas mus ją čia! Pas mus!

— Duokš ją, tėvuk!

— Nutilkit, galvažudžiai! — šaukė moters iškišdamos kumščias ir galvas, per išmuštus langus, vyrų skyriaus link.

— Jūs pačios bobos tykia! — atsakinėjo vyrai.

— Ei, tu, tenlar negirdi, kad šu tavim kalba?

— Į sprandą jai, tėvuk!... Gerai!...

Onutė ėjo išsitisus, lygiais žingsniais, su-skubytai kokiū tai nerymastingu judėjimu. Dručiai sutraukti antakiai suteikė jos veidui šiurkštą skausmo išvaizdą. Siauros jos lūpos drebėjo, o nejudančios akys, tartum, žiūrėjo į skriaudos ir skausmo bedugnę. Teip perėjo kiemą, vartus, trepus ir tik tuomet, kuomet ko-ridoriaus gale ją į "numerį" įleido, atsirėmė pečiais į sieną, tartum parpulti turėjo, susi-kuprino, rankas nuleido, o akys jos bėgiojo po didesnę, purviną stubą, kurioj pagal įstatymus turėjo atsėdėti dvi savaitės už savo pabėgimą iš ištėrimio. Toji stuba nebuvo tikruojų ka-lėjimu, bet buvo šlykštus etapas, per kurį pe-reidavo kas kartas vis naujos bangos skurdo, niekšiskumo ir purvo, palikdamos čia savo paniurusį pėdsakį. Vienatiniais jos rakandais buvo keletas "narų", sukaltų iš neobliuotų len-

ty. Ant jų knarkė keletas girtų boby, keletas stumėsi prie jos, kad išklaušint, kas, iš kur, už ką?

Greitai užsiganėdino. Tai buvo kokia kvaila mergė, su kuriai nebuvo galima susi-kalbėti.

Ant pietų atvėsė košės bliudą, už kurią kilo ginčai už senų lašinių spirgučius; Onutė nedalyvavo tuose pirmuose pietuose. Niekas ją nesaukė, niekas nedavė šaukštą. "Atėjo vė-lai, todėl košės neatnešė jos daliai", teip tvirtino senesnės stupos gyventojos.

Mergina nebuvo alkana, taigi nieko ir ne-reikalavo; susirietus į kamuolį, atsisėdo kam-puotį ant žemės ir giliai ant veido užleido Valentinės skėpetą.

Greitai temo. Atėjo naktis, o prie sping-sančios, uždegto virš durų žibintuvo, šviesos buvo galima matyti slenkiančią per sieną dau-gybę kirmėlių. Naujas barnis, kurį net žem-sargis turėjo nutildyt, pakilo užimant vietą ant "narų". Bobos į akis viena antrai kabinosi, negalėdamos susitaikyti už vietas; paskui, žemsargio priverstos įsikisimu, sugulė, keik-damos ir nenustodamos ginčyties; ir po tam dar ilgai urzgė viena ant kitos, kol jas nenur-amdė miegas. Onutė teipgi susirietus kampu-ty ant žemės užmigo.

Vienok greitai po pusianakčio išbudino ją koridoriumi triukšmas. Sugirgždėjo durų už-stumtuvi ir į stubą įstumė juokiančiąsi ir su žemsargiais koliojančiąsi mergina. Onutė ją tuoj pažino. Tai buvo Manka Čerkas. Atro-dė teip, tartum ją suėmė nuo kokio gatvinio pasilinksinimo. Rausva, plačiai šone per-lėšta šlebe, suglamžyta, raudona rože plu-kuose, raudoni veidai, žėrinčios akys, lengva skeptaitė ant pusatviros krutinės, atrodė, jog ji nebuvo blaiava. Įstunta į stubą, tartum re-plėmis laikėsi įsiseigus žemsargiui, kuris ją vedė, į rankovę.

— Hu... u... u!... kaip čia šalta! Čia tik šunims! Huuu!... Kaip kvapas ei-na! Tik aš čia susiaisiu, po vėlnais! Ponas stražnyke, fundyk šnapso, ar ką... Hu... u... u!...

— Poš! — riktelėjo storu balsu žemsar-gis, negalėdamas išsiluosuoti nuo merginos.

— O jei ne, tai su ponu stražnyku šokti imsiu...

Ji pradėjo juoktis ir sukti apie šave žem-sargį.

— Hu! ha!... pritarinėjo sau, trypdama mažomis kojomis.

— Puskai, ty!... suriko netekęs kantry-bės žemsargis.

— Ką ten "puskai"... Tartum ne užga-vėnės? Tikiai kasžin kodėl manęs kojos ne-nori klausyt. Turėjo man tie biatrybės už-duoti ko šnapse... Na, ponas stražnyke! Greičiau... po kairei...

Apisuko ir užgauta per burną, parpuolė ant žemės. Parpuolus dar juokėsi, bet nemė-gino atsikelt.

— Vajė! kaip man galvoj sukasi! Vajė!... Žemsargis nuspiovė ir, trenkęs durimis, iš-ėjo.

Iš ryto nauji riksnai. Atvarė naują mi-nią moterių, surankiotų užkaboriuose ir vagių landynėse.

Tai buvo gyva panieka ir skurdas. Iš-blyškę, suvargę, nudrįskę, purvinos, daugiau-siai dar jaunos, vienos subrynę, kitos pa-ženklintos mėlynėmis ant veidų, turėjo visame savo kune paskutinio nupuolimo ir ištvirkimo ženklus.

Dvi iš jų buvo su vaikais prie krutinės. Kaip kurios tuojaus parpuolė ant narų, norė-damos užkariaut sau vietą, bet pabudę bobos su triukšmu ir keiksmiais gynė jų priejimą.

Kaip kurios, galutiname, kaip rodėsi, nuilsime parvirto ant žemės. Pagaliaus nutilo. Ir, ste-bukiai! — toj tyloj, šen ir ten, pasigirdo, su-mašyti su maldos žodžiais, atsidūsėjimais...

Dvi savaiti, kurias Onutė praleido polici-jos nuovadoj, paliko joje gilų ženklą. Vėlė jos suvyto, tartum paseno. Neapykantos jau-smas brenė troškume tos didelės, purvinos stu-bos ir platinos apimdamas ją visą, ir slan-kiojo jos širdį teip, kaip tos kirmėlės slankio-jo po sienas. Kuomet kas užšnekėdavo ją, ji dantis sukąsdavo, kad neužkeikt; jos skriauda gulėjo ant jos krutinės dieną ir naktį, tartum tas didis, didis akmuo.

Už dviejų savaitių nuvarė ją, drauge su Manka, į kalėjimą, kuriame ji atsėdėjo savo bausmę raštine. Norėjo ją išsiusti ant absi-bavimo kartu su partija. Raštinėj jau stovėjo moterių krūvelė, laukianti įeinant pono virši-ninko. Viršininkas šiandien susivėlinio, vakar pas jį buvo susirinkę ant "vinto", lošimas jam nesisekė, vėlai atsikėlė, buvo koks tai susi-raukęs ir neaiškus.

Kuomet įėjo, viena iš moterių, Mikolienė, puolė jam į kojas garsiai vaitodama:

— O mano tėve! O mano geradėjau! O mano geriausias pone! O neleisk mano vai-kučiams pražūti! O pasigailėk manęs var-gšės našlaitės. Tik gi atsėdėjau savo, ką tu-rėjau atsėdėt... O juk tai prieš mane nieko nepasirodė... O dabar mane vėl nori va-ryti... O aš nelaiminga vargšė! O Jė-zau... Jėzau!... Vyras mano girtuokliau-ją, vaikūčiai mano pas svetimus ant paniekos kaip tie šunčiai... O kada aš juos užau-gysiu? O kada aš jiems motina busiu?... O Jėzau... Jėzau!...

(Toliaus bus).

(Tas nuo ketvirtos pusl.)

Lietuviai daugiau kaip nuo pen-kių simty metų, susimaišę su len-kais, rodėsi buvo pametę savo ne-prigulimybę, savo būdą ir ypatingą savo kalbą. Vargu kam būtų atėj į galvą jieskoti tame mišnyj ko kito kaip tik lietuvių dvasios lie-kanos, menko rados sluogsnio ant visados nustojusio galybės apreiki-ti savo gyvybę.

Ir čia nesuardoma rados gyvybė apsiereikia kuoaikiškiausiai: tautos literaturoje.

Lietuvių tauta atgema, geriau sa-kant, pergyvenusi diplomatių skal-dymą, fiziologų maišymą, dinasti-jų tasmą ir prispaudimus, — ap-siireiskia lygiai vienoda ir veiki, kaip ir anuose tolimuos laikuose, kuomet jų bočiai medžiojo taurus, Baltaviežės giriose, arba atremdavo nuo Nemuno ir Dubysos krantų totorių užpuolimus.

Lietuviai išveivai, nuolatiniams per-sekiojimais išvity iš gimtinio krās-to, susitelkę svetimioj Amerikoj, Prigimtoj kalboj, kurios neįstengė išplėsti iš jų lūpų nei įstatymai, nei prievarta, jie garbina bočių ty-kybą. Ir čia jie susivienijo (I. T. M. D.), idant padaryti iš jų tau-tiškosios poezijos paminklą, kurį daila padarys dar iškalbingesnių, atžymėdama garbės žymę...

Teip kalba didis prancuziškai laikraštis, kuris sprendžia tik pa-gal matomus ir apčiuopiamus fak-tus ir pagal plačiojo tautiškojo gy-venimo apsiereikimus. Tokia opi-nija gal mus, letuvius, tik paska-tinti prie tolimosio energiško dar-bo ir savo tautos atgaivinimo.

KAS KELIA VAIDUS?

Kilus T. M. D. vaidams ir vis jiems einant didyn, skaitau reika-lingu ir aš pasakytį, ką esu pa-tyres. Musų 3 kuopa Brooklyne, lapkričio 21 d. pernai metų susi-rinkime sprendė kas daryti su at-sisaukimu dėl nesiganėdinimo II susivaziavimo ir Centro Valdy-ba. Aš gavęs balsą bandžiau pa-rodyti, kad šitas atsisaukimas yra priešingas draugijos tvarkai, kad dvejų valdybų toj pačioj draugioj negali būti ir kad norint II su-vasiavimui nusprendimą pataisyti reikia laukti III susivaziavimo. Už šitą mano išsireikimą drg. Sinkus ėmė mane kolioti, buk aš einąs prieš visuotinį balsavimą ir už Centr. Vald. carškumą. J. Su-kis, pritardamas Sinkui, šaukė kuopos drangus pamatyti, kaip juos butrūjinė C. Valdyba laiko asi-lais ir išnaudoja, o literatūris kmitetas turi viską prislėgęs cen-zura, — neduodamas vienok tam jo-kių prirodymų. Aš pasipriešinau šitam tvirtinimui ir Sukiui, Sinkui ir Jukeliui pareikalavus man tapo atimtas balsas. Bet šituo priešgy-na nebuvau aš vienas; priešinosi tam II susivaziavimo delegatas M. J. Danielius ir J. V. Liutkauskas, sakydami, kad šitas neiseis ant ge-ro. Bet jį tai nebuvo žiūrėta. Vie-naus tuojaus išėjo per duris ir atsi-vedė keletą jaunų vyrų; pirmi-ninkas padavė po balsais atsisau-kimą dėl visuotinio balsavimo ir įvykinimo visuotinio balsavimo. Už-tai balsavo 7, kurių 3 Nienias at-vesti visai nebuvo nariai; du iš jų paskui prisirašė, o vienas ne.

